

ПЕНЗЛІ РІЗНОБАРВ

*книга поезій
літературного об'єднання
«Київ ПОЕТАжний»*

КИЇВ

Друкарський двір Олега Федорова

2012

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)-5
П24

*Редактори-упорядники:
Надія Чорноморець
Антоніна Спіридончева*

Пензлі різнобарв
П 24 Книга поезій літературного об'єднання «Київ ПОЕТажний», редактори-упорядники: Чорноморець Надія, Спіридончева Антоніна. – К.: Друкарський двір Олега Федорова, 2012, - 172 с.

ISBN 978-966-2441-05-5
ISBN 978-966-2441-21-5

В Україні виник величезний пласт художньої літератури, не охоплений професійною літературною критикою і не представлений у книго-торгівельних мережах. Мова про аматорську літературу, незаслужено відкинута за рамки офіційного літпроцесу. Клуб «Київ ПОЕТажний» власним прикладом доводить, що поети-аматори також створюють цікаві і якісні тексти, а своїм поетичним світобаченням і майстерністю можуть позмагатись з професіоналами з поетичного мейнстріму.

УДК 821.161.2-1
ББК 84(4Укр)-5

ISBN 978-966-2441-05-5
ISBN 978-966-2441-21-5

© Автори віршів, 2012
© Київ ПОЕТажний, 2012
© Видавець Федоров О.М., 2012

Родом з інтернету

Накопичення створюваної сучасної художньої літератури нагадує айсберг: є видима частина – рекламована, розпіарена, обговорювана, представлена на полицях книжкових магазинів, і є значно більша невидима частина. Це не означає, що «прихована», «непомітна» література погана, неякісна. Часом вона краща, ніж те, що можна знайти в крамницях. Причин же, чому далеко не всі цікаві і вартісні твори видаються і чому не всі, навіть видані, потрапляють в широке інформаційне середовище, багато: починаючи від безамбітності авторів та занепаду об'єктивної літературної критики, і закінчуючи відносно закритими угрупованнями літераторів з налагодженою системою зв'язків та орієнтацією видавництва на стандартизованого читача.

Впродовж останніх десяти років в Україні виник величезний пласт художньої літератури, не охоплений професійною літературною критикою і практично не представлений у книго-торгівельних мережах. Мова про аматорську літературу, широко розповсюджену в інтернеті і незаслужено відкинута за рамки офіційного літпроцесу. Така доля спіткала аматорську літературу не через якість текстів, а тому, що простіше цей пласт взагалі відкинути, ніж у ньому розібратися.

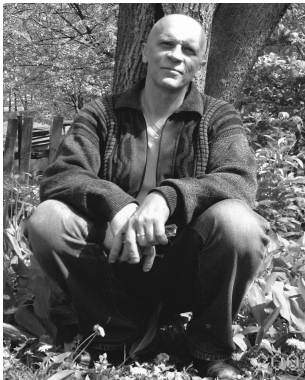
Однак, літературний клуб «Київ ПОЕТажний» власним прикладом доводить, що поети-аматори також створюють цікаві і якісні тексти, а своїм поетичним світобаченням і майстерністю можуть позмагатись з професіоналами з поетичного мейнстріму.

Літературний клуб «Київ ПОЕТажний» виник у 2010-му році, об'єднавши київських інтернет-поетів для зустрічей в реалі. Кожні два тижні проходили зустрічі, на яких учасники обмінювались досвідом, інформацією, зачитували вірші, обговорювали їх, критикували. Шукали шляхи творчого росту, нові теми і художні втілення, радились із професіоналами, які час від часу зазирали на клубні зустрічі. За два роки клуб «Київ ПОЕТажний» видав дві поетичні збірки з творами членів клубу, провів ряд публічних поетичних акцій, успішно брав участь у поетичних фестивалях. Серед членів клубу – професійні літературознавці, переможці літературних конкурсів, учасники літературних студій, що діють при Спільноті письменників України, а також інших відомих у літературному середовищі літоб'єднань, мають публікації в друкованих періодичних виданнях, літературних часописах та альманахах, деякі члени клубу вже мають видані книжки.

До книги «Пензлі різнобарв» були відібрані найцікавіші твори членів клубу «Київ ПОЕТажний».

Попри те, що за літературним досвідом і підготовкою члени клубу часто не поступаються професійним літераторам, їх неналежність до когорти професійних письменників помітна у творах. На стороні аматорів – простота і зрозумілість віршів. Народні мотиви, житейські історії, краса природи їм ближчі, ніж пошук небаченої образності чи віртуозні закручування думки. Українська душа прагне співати – тож природньо, що в книгу увійшло кілька пісенних добірок. Однак, це не заважає книзі бути сучасною. Урбаністичність, інтелектуальність, широка географія погляду, молодіжні розваги – також характеризують поетичну збірку клубу «Київ ПОЕТажний».

Антоніна Спіридончева

**ЮРІЙ
ХОДАРЧЕНКО**

Марево

* * *

Батьку! Хисту подай
Змалювати грозу
Не як кари ознаку –
Як спалах емоцій.
Най Твоя благодать
Переповнить лозу:
Лиш життям – не інакше –
Рахуються кроки.

Бров не суп, не гнівись –
Ти ж не вітчим мені –
І коліна присталі,
Молю, не підламуй.
На «слабо» не лови
І підпалений гніт
Не піднось до запалу –
Я все ще при тямі.

Юрій Ходарченко

Батьку! Слів не стача.
Чи потрібні слова?..
Думка зірвана в лет
І стрижем ріже простір...
Від плеча до плеча –
Хрест, що нині скував.
Є єдиний білет –
Той, додому, не в гості.

Що слова? То пусте,
Там ховають думки...
Батьку! Меч опусти!
Нині – ласка потрібна.
Най буттям проросте
Битий камінь плаский...
Відпусти і прости –
Бо єдиний і рідний –

Не раба, а дитя,
Плоть від плоті Твоє,
Недолуге дитя,
Що у забавки грає.
Каяття-вороття...
Водограй виграє...
Знов лелеки летять
Із далекого краю.

Пензлі різнобарв

---

* * *

Гаряче, струмує кров у скронях гаряче...
До ніг твоїх складаю радощі,
Що хочеш – те і підбереш.
Гаряче... В твоїх устах відгомін вічності.
На нашім полі Доля виросте,
На полі, що не має меж...

Присмерком, до тебе йду ізнову – присмерком...
Губами згадуючи присмаки,
Тих днів, що падали, мов дощ.
Присмерком... Каштан встелив дорогу листячком.
В однім житті часу не вистачить,
Щоби пізнати від і до.

Поглядом, тебе торкнуся лише поглядом,
Усе життя шукаю поклади...
Що є – призначене мені?
Солодко... З тобою бавитись так солодко...
Моє віднайденеє золото,
Та то можливо лиш у сні...

Хмарами, все небо вистелене хмарами,
За необачність ми покарані...
Мабуть зіркам іще не час...
Падати... Що можеш ти мені порадити?
Навіщо тихий спокій зваблюєш?
Є ти і я – немає нас...
Пестити, твоє волосся пишне пестити...

Юрій Ходарченко

* * *

Забуту пісню хвиля награв
Музикою троїтим на цимбалах...
І в очі зойк пронизливістю б'є,
Як присмерком – яскраво-жовтий спалах.

А потім лет шалений: хіть, жага,
Неначе хтось в ногах розрізав пута.
Спинитись навіть і не намагавсь:
Все пив тебе – солодку отруту...

Вже й небо повернулось на осі:
Навкруг – мовчання, наче слів забракло.
Молитва в скроні: «Боже, пронеси...»
Не пронесе – відміряно до краплі.

Пензлі різнобарв

---

* * *

Протяг на душі. Зимно.
Не спасе хутро кухлі.
День стоїть ясний, синій,
Нашорошивши вуха.

Вітром віднесе з двору
Пелюстки моїх віршів.
Він, мабуть, також хворий,
Як і ми: святі-грішні...

Наче звіддаля голос,
Наче зв'язані крила...
І стоїть душа – гола.
– Нащо ти ся розкрила?

Юрій Ходарченко

* * *

Дощ. І вітер розійшовся – не до жартів.
Море спінене і лупиться у скелі.
Подих осені – очікування фарту;
Споглядання руху жінки у оселі.

Що то значить вигинів мінливість.
Тільки доторку відкрите лиш зап'ястя.
Глибше глянеш, і краса обабіч тіла,
Де відсутні зрада, хіть і щастя.

Ось згадав: була в намісника небога,
Наче амфора і стегна соковиті.
Зараз жриця і веде розмови з Богом,
А колись казали, з нею не поспиться.

Любий Постуме, зібрав тобі я книжки.
Як в столиці, обіцянки все встелили?
Цезар як? Жере і бавиться в інтрижки?
Він незмінний, бо ні розуму, ні сили.

Квіти з гір приніс, води поналиваю.
На вікно поставлю їх, відкрию ставні...
Як там в Лівії, чи де, не пам'ятаю,
Все воюємо? Таки ми невинуваті.

Пензлі різнобарв

На кладовищі плита легіонера –
Здрайцею не був та вірив всує...
Злидарем зійшов на рідний берег.
Правила і в смерті не існують.

Перейшли ми вже давно за половину,
Гіркота була, було і дуже смачно...
Зруйнувавши щось – ми бачимо руїни:
Дивний погляд, але щось то він та значить.

Друже! Скоро той, що міг складати,
Розрахується по повній з відніманням.
Забери усе, що є. Там не багато.
Але вистачить на поховання.

До жінок сходи у дім гетерний,
Під міськими мурами, неначе.
За любов свою платив ціною зерна;
Хай за ту ж ціну мене відплачуть.

Лавр простяг своє віття до сльоти.
Понт зайшовся так, що небу страшно.
Постіль не покрита, стіл самотній.
У кутку на лавці Пліній старший.

**ЛЮБОВ
КОЗИР**

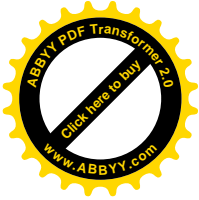
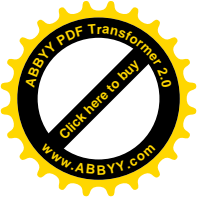

Осінні мелодії

Невидима війна

Я б'юся за тебе, а може, і справді, не варто?
А може, хай доля сама розкладе по місцях?
Набридла любов, що нагадує партію в карти,
Де кожен блефує, ховаючи в посмішках страх.

Я б'юся за тебе, а може, і справді, не треба?
Навіщо війна, що примножує сльози і біль?
Я ладна була цілий світ проміняти на тебе...
Та звідки дізнатись, чи вартий ти жертв і зусиль?..

Молитва

Молюся...
Небу, небу – не тобі,
Мої слова до Бога – не до тебе.
Дивлюся
В вічні очі голубі
Безсмертного, безпристрасного неба.

Молюся...
Може вчує голос мій
Небесна синь і донесе до Бога.
Боюся...
Дуже холодно самій,
І ніби довшою стає моя дорога.

Молюся
Й не знаходжку більше слів,
Щоб висловить усі мої пориви.
Хилюся
До скелястих берегів,
Хапаюсь за причини і мотиви.

Молюся...
Небу, небу – не тобі,
Ти вже пішов, тебе тепер немає.
Молюся,
Розбираючись в собі;
Забути хочу й досі пам'ятаю...

Любов Козир

Осінньо-перелітне

Вечір холодним туманом лягає на плечі,
Паспорт давно зачекався наступної візи,
Відлік пішов, і недовго лишилось до втечі:
Осінь-дивачка таємно пакує валізи.

А листопад їй довірливо дивиться в очі,
Прагне знайти у грайливій безодні відгадку,
Звісно, ніколи ніхто розлучатись не хоче,
Тільки на рейс вже за мить оголосять посадку...

Пензлі різнобарв

А я люблю гарячу чорну каву

А я люблю гарячу чорну каву,
Солодку, з білосніжними вершками,
Тримати її вранішньо ласкаво
Спросоння розімлілими руками.

А я люблю гарячу чорну каву,
Що будить ароматом на світанку,
Коли проміння сонячно-яскраве
В квартиру заглядає крізь фіранку.

А я люблю гарячу чорну каву,
Горнятка доторкнутися щокою...
І день, я вірю, видасться на славу,
Якщо він починається з тобою.

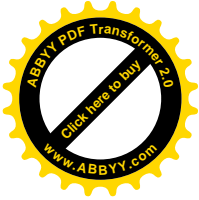
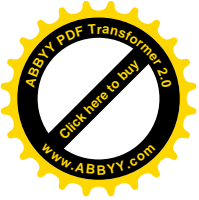

Любов Козир

Листопадом до ніг

Листопадом до ніг
Осінь,
Хороводить з дощем
Вітер,
Розібралась в собі –
Досить,
А надія й крізь щем
Світить!
Подарую тобі
Крила,
І торкнеться землі
Небо,
Навіть в нашій журбі –
Сила:
Все що сталося в житті –
Треба.

**АНТОНІНА
СПІРІДОНЧЕВА**

**Галерея жіночих
портретів**

Ніч і вона

Ніч і вона – у сукенці білій з пацьорками
Дивиться з мосту старого у воду ставка.
Вітер волосся і поли їй з придигом цюмкає,
Ніч обіймає за плечі, гойдає містка.

Світ – чорно-білий: молочно виблискують лілії
З-поміж кружалець-листіків, що вросли в береги.
Місяць зімлів у воді, лише зрідка домріює,
Як йому зорі і ніч в літній час дорогі.

Ніч і вона – задивляється в казку-дзеркалення:
Щедро розсипані зорі у чорній воді –
Місяцем хрещені, лілій свічками обрамлені –
Закарбувались красою в її самоті.

Ніч і вона – проникалась, закохана й вражена.
Вперся перилом їй в груди старенький місток.
Вітру всміхалась, а мріяла – про відображення,
Образ лишень – у воді ж бо немає зірок.

Антоніна Спіридончева

Книжка на ніч

Уже вечоріє, ховається сонце за хмару.
Рожеве проміння стихає, спиняє свій шал
В бавовні небес, щоб віддатися плинові марень,
Аж поки їх сон не здолає, уклавшись в їх шарм.

Є жінка маленька, живе у хрущовці-квартирі.
В кімнаті до шафи притулене ліжко вузьке.
Пора віддаватися шалу (уже вечоріє)
У мріях про щось недосяжне і дуже близьке.

У неї є книжка – уявна, написана часом,
Розкладена пам'ять по главах, довершений твір.
Редактор (сама) уже викреслив зайве (не ласе),
Залишивши найсоковитіших спогадів вир.

У книжці багато рефлексій, чуттєвих фантазій,
Смачні діалоги, інтимніше *він* грає роль.
Вона так вжилася у книгу, що не розрізняє,
Де в ролі вона ще, а де вже ліричний герой.

У ліжку вузькому по главах читається на ніч
Укладений в пам'яті твір. – *А що далі?* – Разом...
Стулишись плечима... Він кине десятки пристанищ...
До неї... мій рідний... І книга провалиться в сон.

Метелик

Я з вигляду вся така класна,
Якогось химерного крою,
Незвична, яскрава... Та й власне –
Чого б мені бути собою?

Я пила б рубінові мрії –
Боюся упасти у келих.
Хотіла б летіть в сніговії –
Та кепський із мене метелик.

Розкину поламані крильця,
Їх вітер обрубить і кине.
Непросто метелику-жінці
За щастям нестись в хуртовину.

...На келих рубіновий сяду,
В яскраву нечитану книжку
Згорну свої крильця – і рада.
І так просиджу тишком-нишком.

Антоніна Спіридончева

Вечірня сукня

Сочиться крізь відкриту шибку злива,
А на мені одягнута легенька,
В якій я неприховано вродлива,
Вечірня сукня на тонких бретельках.

Мені кидає дощ на плечі краплі,
Лякає, злиться. Чи ревнує?... Всі
Хай поглядом їдять і плечі, й плаття,
Як йтиму від під'їзду до таксі.

Зберу ті погляди і зникну у машині,
Немов з трофеями, і буду переможно
Дивитись в дощ і думати: мужчинам
Чи солодко, коли чогось не можна?

Пензлі різнобарв

Місто

Місто вимотує. Ниткою сили витягує...
Мчить по гарячих артеріях транспортний струм.
Місто нервує і курить, засмикане спрагою,
Голос ослаблений глушиться шурхотом гум.

Клумби спеклися у травні, знеможено вижовкли.
В мене ж думки – про зелений притінений схил,
Де не стрибає життя над дзвінками пружинами
І не гудуть генератори внутрішніх сил.

...Бігти між трав золотистих в'юнкою стежинкою,
Впасти без сил – ритми збиті, змаганням кінець –
Стати слабкою, чутливою, ніжною жінкою,
Що кожную справу важливу зведе нанівець...

Антоніна Спирідончева

Ніч починається за ліхтарем

Ніч починається за ліхтарем.
Крутить асфальтну доріжку
Сила коріння високих дерев.
Цокають шпильками ніжки.

Ріжуть цю ніч, як солодкий кисіль,
Довгі начорнені вії.
Радісно йде, мов за кимось з месій,
В темінь щаслива повія.

В думці сміється і мліє у мрії,
Ноги нітрохи не змучені,
Вітер між ними по-літньому віє.
Світлі заплутані кучері

Впали на плечі. Красива й незнана
Так енергійно, піднесено
Йде і в'юнкими худими руками
Ніч з себе змахує весело.

Осінь ще молода...

Осінь прийшла у наш парк,
Золото кинула в ноги
Так, ніби відчай-юнак
Скинув свій одяг з порогу.

«Бачите, м'язи і міць
Вам демонструю, коханки!»
...І простояв горілиць
Сам за дверима до ранку.

Осінь іще молода,
Їй роздягатись не сором.
Бідна, вогонь розклада,
Щоби не згаснути скоро.

Щоби даремно свій вік
Не проживати поволі,
Тільки вода, а не сік
Мчить у гілках її голих.

Тільки скарлючені дні
Прагнуть кістлявого щастя...
Золото шат і перстнів
Скинуті. Час до причастя?..

Антоніна Спіридончева

Самотній вовк

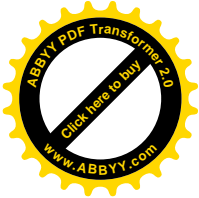
Біля хвіртки вовк в зимовім лоні
Голову схилив на сильні лапи,
Погляд у вікно поцілив. Хто він?
І чому приволочивсь до хати?

Сірий вовче, дужа ти звірюко,
Чому хвіст пригнічено волочиш?
Чом так гірко виєш про розлуку?
Що не вполював? Чого ти хочеш?

Вогник в хаті світиться, палає,
Пахнуть дрова, теплий хліб із печі,
Сміх дитячий крізь шибки лунає.
Чом ти шию утягнув у плечі?

Що за сум в своїх очах ти мружиш?
Ти цю жінку знав лише, як здобич,
Знелюднів, ствердів в утіхах, друже,
Вовком став – нічого вже не зробиш...

Самотній вовк,
Слабкий хижак.
Іде щокрок
Життя не так.
Він забаривсь,
Гуляв і пив
Давно колись.
І от прибрів.

Їй дуже хотілося знати, що в цім її тілі
Жив ангел. А крила?.. –
кимсь зрізано / вирвано / спалено,
Обрубки відпали, рубці зажили, і в лініях
Гнучкої спини хтось колись упізнає ангела.

Антоніна Спіридончева

А рицар плакав...

А рицар плакав, спершись на коліна,
На мертвий камінь припадав чолом.
Його любов висока, але тлінна
Стікала по щоках, в очах пекло.

І хмари просочилися крізь браму
І застелили надвечірній пир,
Як погляд свій ховала ніжна дама,
На честь якої виграно турнір.

Як він хотів любити її душу!
Нести у думці в свій кривавий бій
Любов тендітну і водночас дужу,
Щоб кожен подвиг присвятити їй.

Йому б солодкою була любовна мука...
Піднесено б він рушив у похід,
Якби із дамою його єднала думка,
Хай навіть і життя вкоротить літ.

Ридав, зігнувшись, сльози лив потоком
З очей блакитних на залізо лат,
А вітер умивав засмаглі щоки,
Дверцята відкривав любовних ґрат.

...А як воно тепер – любити душу?
Душею, а не тілом – вже хто зна?
Хтось «подви́ги на честь» із місця зрушить
Чи тільки в підкорянні крутизна?

Той рицар плакав. Як йому щеміло!
...Цікаво, на межі тисячоліть
Чи він зумів би увірватись в тіло
Свої дами? – думка мимохіть.

2010–2011 р.р.

**ВІРА
СВИСТУН**

Мереживо думок

Я вже прокинулась, не сплю

Я вже прокинулась, не сплю.
Тепло думок мене колише...
Всіх згадую, кого люблю,
Кого на світі цім залишу.

Ті, що чекають там, давно...
В рядочок перейшли дорогу –
Їх не п'янить уже вино,
І не болить у них нічого.

Я вже прокинулась, не сплю.
Страшнішої нема отрути,
Якщо усі, кого люблю,
Мене забули чи забуті.

Та сонце загляда в вікно,
Лоскоче, в очі зазирає!
Куди йде ніч, туди і сон...
Живу! Чого і вам бажаю!

Я вже прокинулась, не сплю...

Віра Свистун

Оберіг

Я дарую тобі оберіг
Не на згадку – на радість і долю!
Хай зігріє він сонцем поріг,
Хай врятує він душу від болю.
Оберіг, оберіг, оберіг
Серце матері, радісний сміх...
Оберіг, оберіг, оберіг
Це до щастя безмежність доріг.
Зорі випили ранню росу,
Нею нас умивала лиш мати.
Краю рідного щедрю красу
Я бажаю завжди пам'ятати.
Оберіг, оберіг, оберіг
Серце матері, радісний сміх...
Оберіг, оберіг, оберіг
Це до щастя безмежність доріг.
А до дому є стільки стежин!
Іх знайти допоможуть лелеки...
Протоптавши їх раз – бережи,
Де б не був ти від дому далеко!
Оберіг, оберіг, оберіг
Серце матері, радісний сміх...
Оберіг, оберіг, оберіг
Це до щастя безмежність доріг.

Мороз уципливий...

Мороз уципливий. А тиша – мов німа.
Безсила. І не знаю хто і де ти?
Лютує і засніжує зима,
А сонце вже пропалоє замети.

Під гірку йти – перехопило дух.
З гори – неначе гойданка під небо!
Живе сховалось. Ледь помітний рух
Тепла з очей, коли дивлюсь на тебе.

І дні і ночі – білі. Сніг рипить,
Виблискує, покvapлює додому.
Як я жадала наздогнати мить,
В твоїх обіймах приховати втому.

Не зраджу вітру – сенс мого життя!
Розтане сніг. Спливе. Без вороття.

Віра Свистун

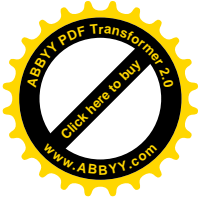
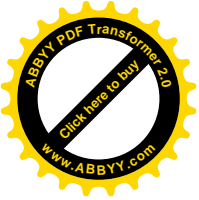
Час

Час швидкоплинний, дивний, час стрімкий.
Омріяний, майбутній, гомінкий.
Затужливий, а ще – безхмарний час,
Ти де, час безупинний, без прикрас?

Час, коли все – іще не відбулось?
Коли, як кажуть, “їлось і пилося”.
Коли здобутків, як і втрат – нема,
Коли була дівчиськом я сама.

Хто володіє і дарує хто?
І заганяє хто мене в куток?
Не продається – бо нема ціни!
Серед зими – хвилиночку весни!

Навипередки з ним? Програю враз...
І лиш *минулий* – нам належить час.

Пензлі різнобарв

Прийшла зима...

Зима нарешті. Вкруг все забілило.
Хода легка. Лиш вранішня журба
Ще так хвилює. Йде нова доба
І покрива минуле сніжним пилом.

Вогні рекламні – спалахи шовкові.
Слова різкі – неначе бите скло.
Підмерзлим вітром серце замело –
Там спогади світанків і любові.

Тремтять повіки й очі ледве бачать.
Під ноги – ковзанки. Обставин збіг...
І боязко ступити за поріг...
Сліди поверхні. Начебто – котячі.

Життя мого жагуча заметіль...
Хто переможе? День новий чи біль?

Віра Свистун

Іще до ранку декілька годин...

Іще до ранку декілька годин...
Хіба то ніч – від снігу біла, біла!
Прокинулась від сяючого світла
І кольорових спалахів вітрин.

Життя завмерло в холоді доби.
Шибки залякли, жодного обличчя.
Упали з неба тіні таємничі
Загубленої долею журби.

Десь поруч тихо шепотіли сни...
Відблискували вікна, в лід закуті.
Мороз, втомившись, скаженів від люті,
Прожогом біг в осоння до весни.

Як сподівання – неминуча повінь,
Пташиний спів і... обрій світанковий.

Пензлі різнобарв

Паперовий човен снів

Паперовий човен
Снів – бентежних крил.
Слушні перемови
Вітру і вітрил.
Розпливлося шмаття
Із окремих слів...
Спалахом багаття –
День замерехтів.
Полохлива хвиля
Тягне в ніч... Зажди!
Спогадів – весілля!

Сплю. До середи.

Віра Свистун

Мереживо думок

Думки мої – не сіяні, не зрошені.
Словами гострими не скошені думки.
До серця збайдужілого запрошені,
Не втримавшись, розбіглися в рядки.

В рядки, де відчуваю присмак сповіді,
Де заховалися вагань терпкі слова.
Хто допоміг? Як виживали в холоді,
Замріяно мережили дива?!

Думки мої – палкі і суперечливі,
Навік бажаннями сполохані думки.
На каяття і відданість приречені,
Іще не листя, а лише бруньки.

І присягнувши матері-душі,
Штовхаючись, вкладаються в вірші.

Пензлі різнобарв

Кисневого коктейлю три ковтки

Кисневого коктейлю три ковтки,
Соснових фітонцидів повну жменю –
Зронила вмить зажурені роки,
Тягар і біль, і клопіт повсякдення.

Замружив очі сонця виднокруг,
А тиша – заколисана на хвилі...
І вітерцем, недбалий відчайдух,
Злетіла думка, марно, що безкрила.

До безвіку торкнулась. Ось верба –
Пухнастих китиць шовком залоскоче...
Галява? Штурпаки? Хто ліс зрубав,
Як мрію і надію, серед ночі?!

Від безпорадності ледь Місяць не загас!...
Ми є лиш те, що буде після нас...

Віра Свистун

Холодний легкодухий жданий ранок

Холодний легкодухий жданий ранок!
Цієї довго я чекала миті...
Ще п'ять хвилин і задивуюсь сприті,
В обличчя сонце вранішнє загляне.

Стерню на полі – бороду небриту –
Запінив березень м'яким беручким снігом.
Розкришує в лелітки-стрази кригу,
Підштовхує струмочками до літа.

Чіпляються в надбрєжжя гострі брили...
Тримайтесь не тримайтесь – час ваш вийшов!
Бентежно так, спливає повінь... В тиші
Сховалась громовиці зжата сила.

Й мені в весну! Де нас чекає стріча?
На роздоріжжі? Чи доріг узбіччі?

Пензлі різнобарв

---

* * *

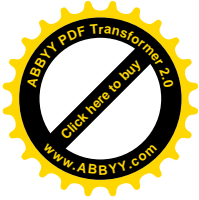
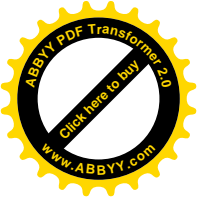
Травневої грози передчуття,
Стрімкий потік бажань здіймає галас...
Неначе вперше – знову закохалась,
Здавалося, в завмерле вже життя.

Весна завзято віддала борги.
І вистачило ночі юній Флорі,
Щоб уквітчати світ в зелені зорі –
Ніде ні сліду холоду й нудьги.

У барвах все, що вижило довкіл:
Розкішна черемшина – білі грона,
В березовій алеї – чутний гомін,
Бузок укрився в китиці п'янкi.

Гіллясті шатра – затишний притулок...
І кожна бджілка свій шукає вулик.

Ботанічний сад. Київ.

МИХАЙЛО ХІМЧЕНКО

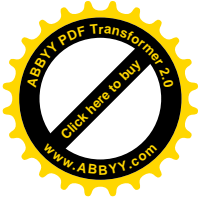
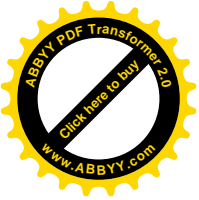
Роздуми за кухлем пива

Без назви

"Світ ловив мене, але не спіймав..."
Г.Сковорода

Як Діоген, я з ліхтарем ходжу
Під ясным сонцем – і людей шукаю.
Але всяк креслить вкруг свою межу,
І рідко я її переступаю...
Світ ловить нас. Ми мінімося всі –
Як з давнини водилось на Русі.
І з гіркотою мушу я зазнати:
Неспійманих все важче відшукати!

Нам тут жити...

*Нам тут жити...
Г. Л. Олді, О. Валентинов*

Відшуміли танці на Майдані.
Гомін "патріотів" відлунав.
Хтось кричить – збирайте чамайдани!
Ну а хтось давно уже зібрав.

І лунає розпач верескливий,
Ніби з кумом чубиться кума:
Жити тут, панове, неможливо!
Тут цивілізації чортма!

Не паскудить там ніхто в під'їзді.
Добре жити, де смачний пиріг!
Стало, мабуть, модно по від'їзді
Плюнути на батьківський поріг.

І куди ж нам істину подіти?
Якось швидко губиться снага.
Тут у нас корупція й бандити,
Тут у нас занепад і нудьга.

Та проста і примітивна думка
Крутить і хапає за живе.
Так, живуть тут злидні й недоумки.
Але й мама тут моя живе!

Михайло Хімченко

Дуже просто визнати пропащим
Світ, що не дарує дивних див.
Хтось препони рве, щоб стало краще.
Чи ти певен, що усе зробив?

Хто без тебе покладе тут квіти
На могили рідних в чорний час?
Як усі втечуть – кому тут жити?
І кому тут жити замість нас?

Тут рідня – Івани та Одарки.
Лавра тут, Говерла та Госпром*.
Друзі є, з ким добре випить чарку,
І вогнів намисто над Дніпром.

Лицемірить звички я не маю.
І не хочу жити задарма...
Божевільно тяжко тут буває.
Та землі ріднішої – нема!

**Госпром – будівля установи
Державної промисловості у Харкові,
один з визнаних світових зразків
архітектури конструктивізму.*

Романсеро про горілку з перцем

Перш за все перемішайте
У скляній великій банці
Кришталєво чисту воду
І хорошого гатунку
Спирт, найкраще марки «Люкс».

Не забудьте, що відсоток
Алкоголю має бути
Рівно сорок – і не більше:
Нам такий його відсоток
Менделєєв заповів!

Після того вже додайте
Запашного меду ложку,
І додайте ще стручочка
Перцю. Щонайкраще чілі–
Він підходить – сто відсотків!

Після того залишайте
Все оте добро на тиждень.
Хай добряче настоїться,
Забере вогонь у перцю,
М'якості візьме у меду.

Михайло Хімченко

А коли мине той тиждень,
Перелийте напій в пляшку,
Покладіть в холодне місце –
Холодильник або погріб –
Та запрошуйте гостей.

Та таких, що милі серцю,
З ким незле погомоніти –
Про життя і про пригоди,
Про футбол і про начальство,
Про мистецтво і жінок.

Та закуску не забудьте –
Огірочки, добре сало,
Чорний хліб та сік томатний,
Або ще чогось смачного...
І бажаю вам здоров'я!

Пензлі різнобарв

Політична програма
(ідеологічна платформа)

Нам працювати мудрий предок заповів.
От вам ідеологія і вся:
Не ждіть від тих падлюк синиць та журавлів.
Годуйте, люди добрі, порося!

НАДІЯ ЧОРНОМОРЕЦЬ

Доріг лабіринти,
думок витинанки...

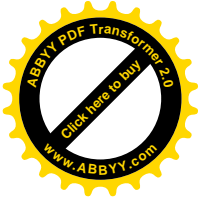
Аеропорт. Сніжить...

Аеропорт. Сніжить. Похмуро-ранньо.
Дрімають літаки блакитнохвості.
В котромусь зараз помандрую в гості.
Позакордонна – в просторі чекання.

В надхмар'ї – сонце – в білім океані.
В ілюмінаторах – мережані набрості.
Пливка одноманітність високості.
Лиш в зонах турбулентності хитання.

Рябих пастелей клаптики і смуги,
Оливкові стрічки, сріблясті дуги,
Здригаються закрилки на крилі.

У сотнях миль розчинені години.
Все ближчі і вагоміші картини.
Й щемливий поштовх – відчуття землі...

(Нью-Йорк)

Надія Чорноморець

Вокзал нічний...

Вокзал нічний. Неслушний дотик снігу.
Колючий протяг огортає плечі.
Сховався ранок у холодний вечір.
Стікають миті у безодню бігу.

Між тъм'яних тіней відголоски сміху.
Зникомі кроки, несуттєві речі.
Стрічання – миті. Розставання-втечі.
Трепт силуетів у імливих вікнах.

Мелодія надій – колеса-рейки.
Сюжети давні, маревні рімейки.
У сну проваллях – ліхтарі перонно.

Студійно голос – з “голови”, “хвоста”.
Луною тиша, шумна суєта.
Путійник – звичаєво – камертоном.

Було то, певне, так...

Було то певне так – а може й ні –
Ви за штурвалом, на швидкім човні,
Я на причалі – в розкошах імлі.

Зоря на реях повсякчас горіла,
Поважно напиналися вітрила –
І Ви звияжно в далечінь пливли.

Летіли Ви назустріч бурунам
І не чекали слухної години.
Вам місяць сяйва посилав стежини,
Рожевий день пестливо обіймав.

Прибій плітки шепоче валунам,
То щогла скиглить, чи скриплять мартини?
Світів свята приховують глибини.
Я вдалині, я трішки заздрю Вам.

Надія Чорноморець

Валторнові колисанки...

Наталі

Валторново – заграєш колисанку?
Тихесенько, тихенько, ніжно-ніжно?
Підслухає береза білосніжно,
Замріється потішена до ранку.

Туман підхопить мрійну забаганку.
Розважливо, тремтливо, заколисно
Розхлюпає мелодію намистом
На дроздика, кропивника, вільшанку.

Коли ж зорею змиготіють зорі –
Зазолотиться в мі-бемоль мажорі
Й мереживами лун довкола,

Палахкотітиме кульбабково-росинно
І виграватиме тріпотно-безупинно
Твоя валторна.

Вночі зривався дощ...

Вночі зривався дощ, бентежив вікна,
Упадливо перемовлявся з вітром –
На ринвах вигравали авангард.

У мареннях про лагідний прихисток
Тинявся темрявою сон розкислий,
У пригравання потрапляв невлад...

Сполохані губилися думки,
Несамохіть безсило миготіли.
Вишукувало вигод кволе тіло
З непослухом заляклої руки.

Розпливчасті затьмарені шибки
Мало-помалу млисто засіріли...
Гвалтовний ранок в гойному розкриллі
Напоєм частував терпким...

Надія Чорноморець

Ода салу...

Коли мороз прохопить до кісток
І кров у жилах уповільнить крок
І врешті – у теплі – їй стане місця мало,

Вдихне життя – поліська на бруньках,
Язик потішить неповторний смак –
Зубочок часнику й шматочок сала.

І копчене, і свіже, і з душком,
Нагуляне у дубняках під Кряжем,
Що може бути корисніше і краще? –
Куди до нього фірменний бекон!...

І хай собі мудрують – їм настудить, –
Що так шкідливі всі холестерини,
Важка для шлунків ніби смаженина –
А сало – є, було і завжди буде!

Ода горнятку...

З горнятка – попивати молоко.
Тремтливий свіжосхоплений кисляк.
Медів відчути неповторний смак.
Густих узварів жаданий ковток.

Беріз квітневих струмені живі –
Напій чаклунний неба і землі.
І щедрий дар – брунатний квас п'янкий,
Живильний, хлібний, визрілий, густий.

З пахучих трав, що увібрали літо,
Окропом пустотливим підігрітих –
Цілющу зазнавати насолоду.

Хмільного хмелю пінявий нектар,
Заморських зерен бадьорливий дар.
І – просто – воду.

Надія Чорноморець

Офтальмологічне...

Немов весняний сніг – такі важкі повіки,
Навколишній пейзаж – все із картин Моне,
І скелець блимання – буденне і сумне,
І на короткий час – дають розраду ліки.

Високий білий стіл – і в очі подих світла,
А руки й мікроскоп – єднання потайне,
Від леза дотику – рогівка ледь здригне,
І розчерк автора, мов тонкі в'язі літер.

Той бірюзовий світ – чалма, халат, бахіли,
Натхнення гомінке, майстерність легкокрила,
І вже прадавній сон – вагання і тривоги.

Розтане скоро біль і зніметься пов'язка,
О найсвітліша мить, коли реальність – казка,
Лиш місяць молодий – чомусь багаторогий...

Аксолотль...

В розкішному багні у амбістоми
Зникають раптом помисли вагомі
Неотонічний подолати гніт.

В личиночних неоковирних шатах
З оздобою із китиць жабр крислатих
Влаштовують свій пересічний світ.

Мов дирижаблі, на грузькому споді
З краплинами очей на голові,
Відтворюються, охають в імлі,
Латаються при усіякій шкоді.

А у сухім пекучім понадводді
Ряхтіють шворками в густій траві
Метаморфозу докази живі
Еволюційно кинуті в сьогодні.

**АННА
ВЯЗЬМІТІНОВА**

**Душі спіральна
прямота**

Туман

Краплі росянистого туману
Захищають душу від біди.
Крізь цю неозорую оману
Клаптик світла тихим вогником знайди.

Покрив загадковий завмирає
Чарівним серпанком на вустах.
Простір наполегливо долає
Невмирущості самотній чорний птах.

Що він принесе мені сьогодні?
Доторкнеться серця зараз чим?
Темні крила, вічно прохолодні,
Віру в диво не виказують нічим.

Може, раптом теплий клаптик світла
Холод вітру мандрів прожене?
Нестійка надія вже розквітла,
І ніщо її назад не поверне.

Момент життя

I. О.

Д ороговказ до раю чи до пекла
З авмер блакиттю неба у очах.
В исловлюючись символами серця,
І ду на тихий шепіт, знаний в снах.
Н авіюючи подихи глибині

Т вого безмежно щирого єства,
В повзе до мене змій, що Бога тінню
О труйно збудить кров'ю Вічний Шлях.
Г армонія хитання на канаті
О маною стає, щоб не літять:

С міливо я напружую крилату
Е стетико-розбещену печать
Р омантики та горя безупиння.
Ц е поклик... Заспіває вільний світ.
Я розумію, Всесвіт – у мені

... Ти тільки не щезай, жага хвилинна!

Анна Вязьмітінова

Тиша безмежжя

Д ива зимової пори
У ввічливість фарбують поклик.
Ш епоче тінь про марність рим,
А ле сліпа надія проти

М інливих ліній почуттів.
О новлено пливе реальність
Є диної різниці тіл:
Ї ство залежністю полярне.

П римара дружньої руки
І гристо вдарить глибиною
С трімкого руху. Ці думки
Н авіє полум'я безжурне
І серпантин нового бою

... Застигни, колесо Фортуни!

Око Повні

Око Повні дивилося в душу,
Пробудивши її та струснувши.
Все, що мало дрімати, повстало
З віковичного анабіозу.
Ось я чую не вухом – а кров'ю,
Ось я бачу не оком – а нервом.
Розчиняє усе Око Повні,
Викидає щоденну полову
І зерно голе тягне назовні,
Щоб купати його в блідім світлі.
Пестить холодом, гладить туманом
Та співає сумну колискову,
А мотив той почує лиш серце.

Часто дивляться люди під ноги,
Чи допитливо на перехожих.
Хто не має духовного центру,
Все шукає навколо, шукає...
Не збагнувши, що є невідоме,
Є небачене щось і нечутне.
Усередині кожного тихо
Може довго воно продрімати.
Але миттю прокинеться сутність,
Коли голову вгору підняти,
Де на ложі холодного неба
Править подих тривкий Ока Повні,
Що розчавить первинною міццю.

Анна Вязьмітінова

Я не мала на думці ніколи
Підкорятися силі інстинктів.
Дух мій завжди тримав непохитність,
Жоден раз не втрачав він свободи.
Мою певність змінив один вечір,
Що надав волю дій Оку Повні.
Дві хмаринки сплелись чудернацько,
Білі й гострі, мов ящурів череп.
Його Старшеє вивергло Море –
Океан, без межі й без дна, Часу.
А з середини цього скелету
Пропалило мене Око Повні,
І не в змозі ніщо клеймо стерти.
Миттю зламаний був міцний стрижень,
Змито все, що незборним ввижалось.
Затремтіла уся, затрусилась
Не від страху – від дивної сили,

Що мій погляд навік прикувала
До мінливо-блакитного німбу
Найдавнішого дикого бога.
У руїнах лежить увесь розум,
А лише божевільнеє серце
У танок мчить при місячнім сяйві...
Час пройшов, душа знову заснула,
Але десь, у таємній глибині,
Вже дивилось на світ Око Повні.

So lonely

So lonely!
Ніччю без кінця
Вривається безжально тиша:
Стальними кігтями гінця
Новими шрамами пропише
Вже омертвілий крик душі,
Що не змогла себе позбутись.
У спогади не повернутись
Дозволь собі на мить.
Мовчи!

So lonely.
Стогоном лови
Чекання марева світанку.
Вогненним келихом прорви
У темряві зоріння ранку.
Все ж завмирає самоти
Суцільно-герметична брама.
Цю зміг би оживити драму
Коханий хтось.
Але не ти.

Анна Вязьмітінова

So lonely...
Покликом життя
Втішай пустелю мертвих тіней
Одноманітності буття
У невлотимому хотінні
Легкого дотику тепла.
Відкритості щезають миті.
Ніколи сльози не проліті
Спечуться серцем кам'яним.
Це – зла...

Такий самотній у безодні,
Зав'язнеш глибше в помилках.
По колу побіжиш, як зомбі,
Якого направляє страх
Судоми каяття провин.
Вже не змінити жорсткість долі.
Ти, захищаючись від болю,
Холодним подихом вершин
Шепочеш:
Lonely!
Lonely.
Lonely...

Пензлі різнобарв

Trident

Я пам'ятатиму Тебе...

Надія, марністю шалена,
Ухопить щирості миттєві
В безцінних усмішках небес.

П'янким болючим відкриттям

Нові приваблюють підйоми,
Та жоден шлях ще не знайомий
Краси бентежного життя.

Напругою безмовних мрій

Тримаються світи безкраї
Розкиданих уламків раю
Та непідтверджених подій.

У вдячності за світлий вплив,

Утримуючи рівновагу,
Ніхто не має переваги
При відчаї відсутніх див.

Анна Вязьмітінова

*Теплом, дозрілим восени,
Крок змінюється непомітно,
Коли співає непохитність
Простого серця глибини.*

*Відтоді, як існує рух,
Все тисне чорно-білий колір,
Але палає непокора,
Допоки Вибір новий дух*

*У нескінченності бере.
Зберігши право на відвертість,
В очах старої круговерті,
Я пам'ятатиму Тебе...*

Полум'яні петлі

Вкарбовую Твоє ім'я
Співочим боєм поза часом.
Вогненний пагін передав
Мінливого чуття прикраси.

Призначення замало. Крик
Закам'янілої мовчанки
Оживлює картини Гри
В тенетах чергової рамки.

Чи безпорадне каяття...
Чи божевільний крок у прірву...
Сценарій чорновий життя
Незграбно виставляє міри

Душі спіральній прямоті.
Мій погляд надихає небо
Тримати жар мікросвітів
Свідомістю, ядром потреби.

Прокинеться відсутність мов
Радаром незбагнених ритмів.
Тремтить у мареві думок
Твоє ім'я –
Моя молитва.

**БОГДАН
ГОЛОВЧЕНКО**

**Непосередність
здивувань**

Ab absurdo. Від зворотнього

Непосередність здивувань,
Легкі фантазії бажань
Та зневажань.

Крихка примарливість буття,
Найвищий ступінь сприйняття –
Невороття.

Неквапливість думок і мрій,
Примарний плін уявних дій,
Лиш зрозумій –

Усі бажання в певний час
Зненацька постають для нас
Вже без прикрас.

У той загрозливий момент,
Щоб не зневіритись у щент
(є прецедент),

Прийми простий як світ рецепт,
Що врешті матиме ефект –
Вживай абсент!

2007

Зоряна канонада

Коли сидиш над прірвою в диму,
Ледь стримуючи напади нудоти,
Вдивляючись у опівнічну млу,
Де біснுவаті друзі-ідіоти
Шаманські мандри згадують твої,
Стає на мить примарно зрозумілим,
Що зірки на морським глибокім дні
Зірвалися з хиткого небосхилу
Аж зовсім не даремно,
Й залюбки
Прохаючи тебе замружить очі
І відпустивши серпню всі гріхи,
Заледве впасти в простір злої ночі!
Підтримати веселий зорепад
Сміливим прикладом,
миттєво загубивши
Останні мізки на посталих в ряд
Зубатих скелях у солоній тиші!..

Богдан Головченко

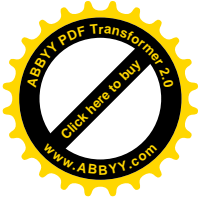
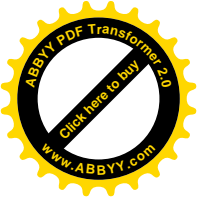
...Не ворухись...
Летить іще одна –

Вона тебе підслухала, напевне,
І зістрибнула з свого анти-дна –

Лови її руками й пести ревно!

Та потім знову хочеться хильнуть,
Піти до друзів, щоб із ними пихнуть
І зірку показати їм свою –

Загадане – здійсниться!
Світ затихне...

Шуришачи шифером

*Я знову лежу на траві
І знову дивлюся на небо:
Шукаю зіркових корів,
Знаходжу зіркові дерева.
Я хочу заснути – і все.
Я хочу побачити щастя,
Вогні загадкових осель,
Де мешкають іскри пухнасті...*

Лебедева Світлана

*Я знову лежу на даху.
Я знову живий відсьогодні,
І бачу повз мару крихку
Вогні,
Що в небесній безодні –
Неначе юрба світляків,
Навіки зупинених в часі,
Їх надконцентрований спів
Нечутний людській біомасі.*

*Аж раптом –
Як той талісман
Пливе серед зір опівночі –
То Місяць нав'язує нам
Припливи й затемнення творчі.*

Богдан Головченко

А десь через весь Мілкіуей*
Несеться прудкий астероїд.
Він схожий на всіх тих людей,
Що геть непомічені ходять
Крізь безлічі сивих віків,
Крізь час і скуйовджений простір,
Крізь надконцентрований спів
Отих світляків перерослих.

А я все лежу на даху –
Я знов ледь живий до світання.
Пробач мені вдачу лиху
“Хорошая девочка Аня” ...

2008

* *Milky Way* (англ.) –
Чумацький Шлях

Про любов і Бочкарьов

Чому я маю бути не з тобою?
Навіщо я цілую знов його?
Чому ти думаєш, наступній будь котрею?
Чому б не кинути все? Й бути нам удвох!
...
Ти долю десь шукаєш за горою.
А я тобі всміхаюсь прямо тут.
Ми станем щасливішими удвоє,
Спитай у серця і повір йому.

Лебедева Світлана

Чому я маю бути не з тобою?
Навіщо знов висмоктую її?
І в черзі не замислююсь, з котрею
Сьогодні засинатиму в пітьмі?

Лише на мить я відриваюсь важко
І чую твій ясновельможний "ч-пок",
Та знов беруся до чужої пляшки
У супроводі дрібних зірочок.

Не хочу сьорбати це імпортно-негарне
Хугарден, Хайнекен, Будвайзер, Бочкарьофф,
Лиш Першая Приватная Броварня
Коханим "Авторським" знов розпалляє кров!

2008

Богдан Головченко

Xini

Вже сходить до вересня літо,
Туса доїдає арбузи,
Ось-ось позатягнуть кобіти
Спіднички у гордіїв вузел.

В просякнутім спекою місті
Ждуть осені співгромадяни...
А раптом, як змитись кудись, то
Негода нас там не дістане?!

Заглибитись в сонячні луки,
А чи до солоного моря.
Заритись у жито по вуха
Посеред бескраїх просторів,

І літо вдихати на повні
Подалі від бранців прогресу,
Упевнено і безумовно
Прийнявши цю вільну аскезу!

Вже й жовтень стирчить на порозі,
А нам, поза всі забобони,
Він кайф зіпсувати не в змозі –
Ми понад природнім законом!

**ТЕТЯНА
ЛЕВИЦЬКА**

Долю пишуть небеса

Долю пишуть небеса

І
Заплела віночок
Молода черешня.
Не клич у садочок,
Бо я не тутешня.
На підборах стильних,
В моднім капелюшку.
Пошукай, хлопчино,
Краще попелюшку.

Приспів:

Квітне радість у саду,
Все одно тебе вкраду.
Мила ластівко-краса,
Долю пишуть небеса.

Тетяна Левицька

II
Буду працювати
З сапою у полі.
Я не хочу мати
На руках мозолі.
Та не звикла вранці
Прокидатись нині,
Всі мої обранці
Їздять на машині.

Приспів

III
Посмішка лукава
Серденько вмовляє,
В оченятах карих
Бісенятко грає.
А коханням вторить
Ніжний голосочок,
То ж зніму підбори
І гайда в садочок!

Приспів

Квітка

В гай піду на полонину,
Простирадло кину,
Під очима небосхилу
Народжу дитину.

Зав'яжу пупок поволі,
Слізно сповиваю.
Понесу дитя в подолі,
Наче квітку з гаю.

Очі у Сірка позичу,
Здибавши сусідку.
– Добрий вечір я вам зичу.
Що придбали? – Квітку...

Принесу її додому,
Там сердита мати.
Насвариться, а потому
Стане заглядати.

– Подивись, у немовляти
Сині оченята.
Візьме ненька колисати,
І розквітне хата.

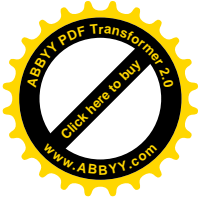
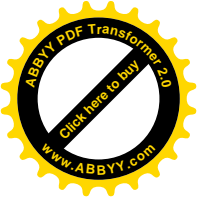
Тетяна Левицька

Будемо дитя в маруні,
Череді купати,
Й очі ті небесно-сині
Ніжно милувати.

Донька виросте з пелені
Скаже: – Хто мій тато?
– Де шумлять гаї зелені,
Квіточок багато.

Я зірвала щастя в гаї,
А журу згубила.
Зараз я не пам'ятаю,
Чи його любила.

Повний місяць, певно, знає
Й оксамитна зірка...
Хто на долю нарікає,
В того й доля гірка.

Сопілочка

Сонце стомлене зітхає.
Тужить гай.
На сопілці вівчар грає.
Вигравай.
Відчувають вівці втому.
Скрізь розмай.
Хай мерщій ідуть додому.
Підганяй.
Вечір супить чорні брови.
Скоро ніч.
Йде дівчина із діброви.
Хустка з пліч.
«Ой, вівчарику мій милий,
Не барись.
Покохав, то будь сміливим.
Одружись.
Зачаровану сопілку
Продавай.
Наливай весільну чарку.
Більш не грай.
Інші будуть слухати
Ті пісні.
Гарним личком марити
Навесні».
«Люба, серденько кохає
Через край,
Та сопілка душу крає...
Забувай».

Тетяна Левицька

Любов у кулачках

Наливчасті дівочі груди
Невдовзі приснуть молоком,
А серце плаче від наруги,
Немов відбійним молотком.

Лоскочуть ніздрі квіти, зілля,
На вишні – вишня, мов рубін.
Ти так чекала на весілля,
Але кудись подівся він.

Зник, не кохає, розгубився
На перехресті двох доріг.
Ти не хвилюйся, а дивися,
Як небо горнеться до ніг.

Радіє сонечко смішливо,
Сплітає промінці в вінок,
У тебе буде все щасливо,
Коли народиться синок.

Коли розбудить криком лоно,
Любов зціпівши в кулачках,
Бо світ тримається в долонях.
Всі знають, не на трьох китах.

Не судилось

I
Ніч йоржисто розстелила
Ряску над водою,
Ніби срібну річку вкрила
Справжньою лускою.
Заступила. По гомілках
Хлюпає водиця.
Засиділася у дівках,
А так не годиться.

Приспів:

Річка змієюю повзе,
Хвіст у травах губить,
Милий заміж не бере,
Бо рудих не любить.

II
Як не бідкатись дівиці?
Одиноко в хаті.
Всі убогі при спідниці,
Багаті – жонаті.
Мовчки Богу помолюся,
Тужно качка кряче.
В тихім вирвищі втоплюся,
Жоден не заплаче.

Приспів

Тетяна Левицька

III
Душу в воду опустила,
Знов по поясочок.
Крок ступила, два ступила,
Ось і бережочок.
Розв'язали хвилі пута
В течії холодній.
Неможливо потонути
В річці мілководній.

Приспів

Не судилось – не втопилась.
Не осудять люди.
У чорниці не рядилась,
Якось далі буде.

Коштовний світ

Йду від цивілізації
Та скреготу машин
Туди, де в легкій грації
Цитринові акації
Пірнають у полин.

Де поле – фіанітами,
Цирконієм – роса,
Де коливає вітами,
Бурштином перелитими,
Черешенька-краса.

Де світиться топазами
Небесний палантин,
А світ ярить алмазами,
Виблискує смарагдами,
Рубінами калин.

Тетяна Левицька

Я кремінь

Я – кремінь? Авжеж, не дитина,
Яку на потилиці ніс.
Зі крищі, а часом зі глини,
Коли у душі плаче біс.

Кресалом зірничі свідомо
Підпалюю вишню-зорю,
Щоб здалека навіть сліпому
Розвиднилось там, де стою.

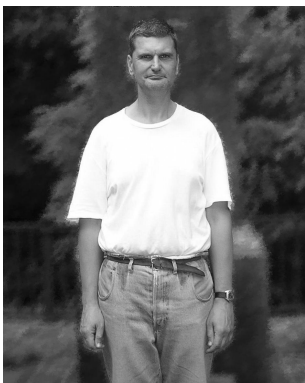
Отам, де тумани пільмяні
Затулюють очі ясні,
Ворожать маруни-цигани,
Що ти не належиш мені.

Я – мошка, торуюча скелю.
Я – з тих божевільних кобів,
Що в гущі дурманного хмелю
Шукають загублений світ.

Пензлі різнобарв

**ІГОР
СОКОЛ**

**Бо існує людина,
як натягнута туга струна**

* * *

Коли тобі плюють услід,
Коли тобі бажають бід,
Тоді сваритися не слід
З ворожою юрбою.
Коли навкруг тебе – чужі
І на тебе гострять ножі,
Свою ти душу збережи
І будь самим собою.

1983

Ігор Сокол

* * *

Своя є особливість
В кожній даті:
Ті радість, а ті смуток нам несуть...
Тридцяті, сорокові, п'ятдесяті
Приховують в собі трагічну суть.
Хоч вижив наш народ – велика сила! –
І дочекався сонця і весни,
Але, де землю кров зросила,
Із крові виростили бур'яни...
– Гей, люди, не мовчіть, прийдіть до тями! –
Волає змучена земля.
Згадаймо все, що скоєно катами,
Що й досі сплять біля Кремля.
Щоб не збулися їх нащадків мрії!
Не для того людська пролилась кров,
Щоб чорний морок тиранії
Над нами опустився знов!

1988

Емігрантський мотив

Я живу у Канаді,
У ванкуверській хаті.
Пам'ять знов воскрешає
Ті далекі літа,
Коли в роки тридцяті
Ми були чуднуваті,
Вирушали за щастям
У заморські міста.
І з'являються знову
У сумних моїх думках
Ті страшні пароплави,
Довгождані проте...

Нас везли, як худобу,
В переповнених трюмах...
Най же шляг того трафить,
Хто забуде про те!

Кожен мріяв: – В Канаді
Файно будемо жити,
Злидні зникнуть одразу
І ярмо пропаде...

Ігор Сокол

І не знаючи шляхти,
Там зростуть наші діти,
Їм відкриється путь
У життя золоте.

Та балакали ще,
Що ми матимем право
Згуртуватись в громаду
У далекім краю,
Що в нас буде своя
Самостійна держава,
І в державі у тій
Буде, як у раю.
Гей ти, нудьго проклята,
Моя доле іржава,
Розгубив я тебе
Між далеких світів...
Де ж ти, мріє моя –
Українська державо,
На канадській землі
Я тебе не зустрів.

Пензлі різнобарв

Полонини зелені
Я пригадую досі.
Гей, промчали роки,
Їм нема вороття...
Я сиджу на балконі
Нагорі в хмарочосі,
А внизу піді мною чуже
Пролітає життя.
А над озером Ері
Ясне сонце сідає.
Цебто зараз над Львовом
Воно засія...
Лиш тебе, милий краю,
Я із жалем згадаю –
Земле рідна моя,
Вже давно не моя.
Час найліпший минув,
І вертатись несила.
Та й навіщо воно –
Скоро путь вже кінчать...
Не кидайте свій край,
Землю, що вас родила,
Хоч би як разом з нею
Довелося страждать!

1985 – 86

Ігор Сокол

* * *

Часом з нами буває:
Лоби нам печалі печуть,
І спокою нема,
І знервовані душі до краю.
І чому я за долю людини тремчу?
Лиш тому,
Що шляху стовпового не знаю.
Так багато стежок,
Але наша між ними одна.
І не завжди залежить від нас,
Чи знайти доведеться.
Бо існує людина,
Як натягнута туго струна.
І бува, не витримує –
Іноді рветься.
Тут порадників буде
Мільйон, а чи більше, хтозна...
Будуть сотні промов,
Може, сліз будуть ріки.
Та минається все.
І зв'язана міцно струна.
Тільки вузлик
На ній залишився навіки.

Пензлі різнобарв

Скільки вузликів тих
Призведуть врешті-решт до кінця?
І які ще впадуть
Нам на плечі жахливі удари?
Знає тільки вона –
Рука лиходійницька ця,
Для якої усі ми –
Лиш струни електрогітари.
Доля робить із нами, що хоче.
А людство живе.
Струни змінять усі –
Буде й далі гітара дзвеніти.
На планету прийде
Покоління нове,
І вони, ті нові,
Пригадають,
Чий вони діти.

1982

Ігор Сокол

Олесеві Берднику

Як розказать, з чого почати...
Не повертається язык...
Рік дев'ятсот вісімдесятий.
Мале містечко Кагарлик.
Від гетьмана до бандуриста –
Усякі гості в нім були...
Цей раз – не гостя, не туриста –
На суд письменника везли.
Не був він зрадником. Дороги
Завжди прямі лиш обирав.
За океаном допомоги,
Ані підтримки не шукав.
Став до нерівного двобою,
У серці мрію щирю мав:
Щоб був народ самим собою,
Щоб славу прадідів згадав.
І ось – кінець. І заборона
Всієї творчості його.
Мов звуки траурного дзвона,
Лунає вирок. Як? Чого?
Як це жахливо – те, що прозу
Й вірші, що він творити міг,
Поставив вирок під загрозу
Попасти в список "мертвих" книг?

Пензлі різнобарв

Не закувать душі в кайдани,
Не посадити мрію в льох.
Його корсари і титани
Запали в душу багатьох.
Та, спалахнувши, мов комета,
Поки що зникла десь в імлі
Зоря романтика, поета,
Співця і неба, і землі.
Прийдешнє й давнє, незабутнє –
Ти поєднав оці світи.
Мости з минулого в майбутнє
Хто перекинув так, як ти?
Твоїх думок глибінь бездонна,
У ній зустрілись віч-на-віч
Орбіти Марса і Плутона
І Запорозька давня Січ.
Бували прикрощі і збитки,
Стрічався не лише з добром.
Творив-бо не для заробітків,
Писав душею – не пером.
Коли жбурляла доля люто,
Бував ти часом у журбі.
Та думка, грізна і розкута,
Палахкотіла у тобі.

Ігор Сокол

У рідному селі, у місті
Ти читачів численних мав
І крила, сильні і вогнисті,
З них кожному подарував.
До тебе я думками лину,
Тобі я шану віддаю
За мрію, що не знає впину,
І за окриленість твою.
Мов сонця промінь через хмари,
Крізь серце ти пройшов моє.
Спасибі, Зоряний Корсаре,
За те, що був – і нині є!

1983 – 2003

Пензлі різнобарв

**ІННА
КОВАЛЬЧУК**

**Зніму цілунками
омріяні слова**

Пригублені слова

Складає ніч слова пригублені у міх
і сіє зЕрно те, щоби зійшло зірками,
їх зловить спраглий світ жагучими вустами,
мені поверне у торканні рук твоїх.

Зніму цілунками омріяні слова,
зіркове зЕрно знову висію на щастя,
йду до любові, як до першого причастя,
і в таїні кохання пристрасть ожива...

Інна Ковальчук

Серпневий динтих

I

На стиглих яблуках і гронах винограду
сяйливий племінь золотавий ще не згас,
та на оглядини до щедрої левади
вночі збирається медовоокий Спас.

А поки осінь шиє шурхотливі шати,
ладнає голку з потемнілої стерні –
на призьбу стомлено приляже подрімати
серпнєве сонце у вечірньому вбранні.

II

В обіймах серпня зупинюсь на мить,
аби відчути, як зітхає літо,
з прив'ялим листям тихо гомонить
і оглядає світ хазяйновито...

Пензлі різнобарв

---

* * *

Садок скупався в щедрих сплесках зливи,
розприскав обрій райдуг кольори,
сховались між гіллям пустунки-сливи
і мерехтять, забризкані, вгорі.

Зухвалий мак зоріє вмитим личком,
і ллється шепіт говірливих лип,
а біля білих водограїв річки
намоклий коник не співа – захрип.

Дещиця літа в невідь відлетіла,
ось осінь владно прийме булаву,
з пелюстки часу, тихо і несміло,
зніму вустами краплю дощову.

Інна Ковальчук

Вільна

Я п'ю життя, як в літню спеку п'ють остуду,
весна в мені, а не зими дзвінкий кришталь,
суддя-сумління більше душу не осудить,
мене достатньо перемучила печаль.

Колись ти зміг забрати серце на заклання
єдиним порухом отих крилатих брів,
я стала тінню на вустах твого кохання,
і день був сном, а ніч – відлунням денних снів.

Так, по камінчику, до бань та аналою,
в душі закоханій постав небесний храм,
і поки інші просто дихали тобою,
я задихалася вночі твоїм ім'ям.

Тепер я вільна, вмига вічності рікою,
а ти для мене вже не "він", а просто "хтось",
і тільки інколи ще дихаю тобою,
несмілим спалахом того, що не збулось.

Пензлі різнобарв

Тітці

Тітко рідна моя, сива Мавко безмежних ланів,
ти була, наче сад у квітучім травневім розмаї,
де органом гула споконвічна соната хрущів,
і струмок жебонів, що нестримно і ніжно кохає.

Припадала колись до широких козацьких рамен,
оберегом була для розлогого дерева роду,
тихим кроком пройшла по ковбанях життєвих терен,
не віддавши рокам ні кохання, ні серця, ні вроди.

А тепер ти, лебідко, живеш на руїнах гнізда,
соловейко замовк, бо нема вже для кого співати,
на городі стоїть у калюжах рудава вода,
крізь розбиті шибки в гості проситься місяць серпастий.

Скільки вас отаких назавжди затягло в чорторий,
пролетіло піснями над чистими плесами долі,
і загублене щастя згадає лише дім старий,
як забутий пророк у складному життєвому колі.

**ВІКТОРІЯ
НАУМЕНКО**

**Мені підказали,
що завтра народиться
казка...**

Навряд чи

Мені навряд чи можна довести,
Що всі казки під грифом “неможливо”,
Що не вщухають відчайдушні зливи
Від посмішок, від теплих слів, листів.

Мені навряд чи можна пояснить,
Що щастя – це щось інше, ніж безмежність
І розмах крил... Нехай необережність –
Відчути небо під ногами... Дивна мить!..

Зі мною дуже важко говорить
І сперечатися навряд чи комусь вдасться,
Що є хоч щось важливіше за щастя,
Хоч щось потрібніше – мені не пояснить!

Мені навряд чи заборонить хтось
Знаходити розгублені підказки,
І, як в дитинстві, вірити у казку,
І чути шепіт серця: “Так! Збулось!”

Пензлі різнобарв

Навряд чи перешкодить ця зима
Крижинки в серці легко розтопити
І проліски від снігу відігріти,
Щоб перешкодити мені – таких вітрів нема!

Мені навряд чи можна пояснить,
Як заперечити хвилини ці щасливі,
І виклик цей всім прикрим “неможливо”
Навряд чи хтось посміє загасить!

Вікторія Науменко

Мені підказали

Мені підказали, що завтра народиться казка,
Що літо мине, ну а осінь засяє вогнем,
Потому зима замете білим снігом підказки,
А згодом прокинеться пролісок сонячним днем.

Іще розказали: на будь-яке сонце є хмарки,
Та будь-яку хмарку злякає чекання весни,
Сказали, що рано чи пізно, а прикрі помарки
Усі виправляють зворушливим подихом сні.

Сказали, від сумнівів інколи важко і темно,
Та знов запалають світанки, озвуться вірші,
І як ти не мрій – все одно, все одно не даремно,
І як не плати – платиш серцем і світлом душі.

Сказали мені, що життя в різних барвах прекрасне,
І кожен, як тільки уміє, фарбує свій світ,
Що поклик пробуджених мрій не буває невчасним
(Хай навіть його не чекали в мозаїці літ).

Мені підказали: чарівність є в кожній хвилині,
У посмішці сонця, у шепоті теплих вітрів,
В блакиті небес, в волошкового поля цвітінні,
У першому проблиску ніжних нових почуттів.

Мені підказали, та я і сама вже, напевно,
Про все здогадалась в день сповіді літніх дощів
І знаю тепер: як не мрій – все одно не даремно,
І як не плати – платиш серцем і світлом душі...

Пензлі різнобарв

Передчуття

Чи то крила душі небокрай огорнули тремтливо,
Чи то Всесвіт вмістився в мрійливу скарбничку душі –
Я, напевне, уже не збагну... та віщувають всі зливи
І палають світанки у згадках вчорашніх дощів.

А суцвіття із променів вплетені зорями в обрій,
І мереживо казки здається пророцтвом весни –
Так народиться ще одна з вічних красивих історій
У відгомоні ранків, які так збентежили сни.

І прокинуться теплі вітри, що безхмарність віщують,
На долонях моїх, мовби подих твоїх почуттів,
І у цій незбагнено прозорій палітрі відчую
Я відлуння твоїх ще не сказаних лагідних слів.

І зірвуться сузір'я з небес у блакить волошкову,
Щоб озватися звідти перлинками росяних сліз –
Це безсонних ночей непомічена пристрасна сповідь,
Перевтілення ночі, її невблаганний каприз.

Вікторія Науменко

Це молитви моєї палкий і пронизливий спалах,
Це зустрічний порив твоїх стомлених зцілених мрій,
І вже струни душі не заграють на нижчих октавах
У ту мить, як торкнуться сльозинки опущених вій.

Це незнана глибінь, виднокола осяяна повінь,
Це п'янка невідомість здогадок, надій і чекань...
І відвертість очей, і усмішки зворушливий промінь
Відведуть, відлякають обійми вчорашніх вагань.

Невимовна свобода... і справжність... і зоряне небо...
І долоня в долоні, і Всесвіт на двох лиш один,
І окремих планет, і окремих світів вже не треба –
Тільки крил би і часу щасливий, замріяний плин!..

Пензлі різнобарв

Квітневий дощ

Не змовкають вокзали, моргає реклама,
Пише дощ SMS-ки на глянці вітрин,
Так незвично – немов чорно-білі екрани
Демонструють уривки забутих картин.

Фантазуючи, дощ розфабовує стіни –
Там відбитки світанків і мрії весни,
Ну а в стилі нуар намальовані тіні
Всіх минулих негод, що бентежили сні.

Ніби пульс на зап'ясті квітневої ночі,
Крапель шепіт, що трохи нагадує блюз,
Соромливо якось опускаючи очі,
Плаче небо, зажурене зранку чомусь.

Вікна навстіж, та небу здається замало,
Йому тісно в периметрі душних кімнат,
На похмурість сьогодні воно проміняло
Учорашній казковий нічний зорепад.

Мабуть, пишеться десь загадковий сценарій,
Ангел вперто шукає собі двійника,
Та новин із небесних прес-служб-канцелярій
Ще нема... там якась невідома рука

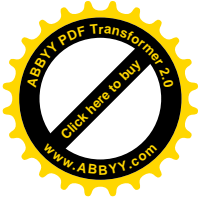
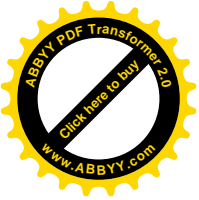

Вікторія Науменко

Все гортає сторінки можливих сюжетів,
Обираючи кращий із них на свій смак –
Той, в якому є простір для мрій і їх злетів,
Де для крил – повсякчас дозволяючий знак.

Ну а поки що все, як було... все незмінно –
Той же дощ, правда, зараз вже є відчуття
В нього такту і ритму, римує сумлінно
Гамір міста і тишу німу забуття.

Той же дощ... ні на мить усю ніч не змовкає,
Місто тоне у тому ж коктейлі вогнів...
І по усмішці й погляду ангел шукає
Двійника собі в світлі блідих ліхтарів...

Пензлі різнобарв

Уже не самотні, та все ще не разом...

Уже не самотні, та все ще не разом, і мрія
Торкнулася ледь терезів невагомим, мереживним сном,
А скільки було в їхніх веснах чекань, буревіїв –
Тепер не важливо – шепоче їм дощ за вікном.

Уже не важливо все те, що з минулого знають,
Уже не важлива самотність, коли відчують, що є
Можливість злетіти на крилах у небо безкрає,
Яке їхні посмішки в спалахах зорь впізнає.

Яке обіцяє усю височінь і безхмарність,
І простір у розмасі крил, і проміння веселкових снів,
І обрій такий осяйний, що зникає примарність,
І ніч в зорепадах, і ніжність пробуджених слів.

Уже не самотні, та разом ще бути не вміють,
Ця мить їм належить обом на правах половин, двох світів...
На чашах хитких терезів задрімала метеликом мрія
До завтра, до ранку, до злету нових почуттів...

Вікторія Науменко

За кілька годин до...

Прокинулась рано.

Як завжди, усе, не інакше:

Так само годинник спішив, малював на стіні

Промінчик...

хіба що смак чаю був трішечки м'якшим,

Хіба що блакитнішим небо здалось у вікні...

Як завжди, усе, але серцю було зрозуміло,

Що має щось статися...

вогник незвичний в очах...

І спроби його приховати – ну вкрай вже невмілі,

Та й зайві, напевне...

а ранок – сполоханий птах

Летів їй назустріч зі звісткою – ні, без конверту,

Послання читалося в шепоті теплих вітрів...

Художник в цю мить своїм пензлем торкнувся мольберту,

Наносячи штрих вирішальний...

капризи морів

Зумів вгамувати якраз капітан, а поету

Вдалося завершити кращу із ранніх поем...

На вдачу комусь впала правильним боком монета,

Студент взяв білет з однією з улюблених тем...

І якось на картах знайшлася та точка, де знову

Зустрітись двоє повинні, щоб це відбулось –

Дороги усі спрямувались туди – дивна змова...

І сонце на склі їй писало відверте “збулось”...

Пензлі різнобарв

**СВІТЛАНА
МУЛЮКОВА**

Сузір'я любові

Дош

Я в полі цілувалась із дощем,
Він ніжним дотиком мене торкався.
Я в серці відчувала тихий щем,
Зі мною так ніхто ще не кохався.

Він цівочками руки цілував,
Вкривав краплинами спрагливе тіло.
Як наречену ніжно обіймав,
І дивне сяйво в серці мерехтіло.

Мене оглянув крізь одежу вмить!
Неначе засмутивсь від хвилювання...
Крізь хмари небо сяло блакить,
Дивуючись на неземне кохання.

Світлана Мулюкова

Земля і Грім

Земля до неба залицялась,
І бути з Громом обіцялась.
Могутній Грім на Землю впав,
Травинку кожну обіймав...
Він пригортався до горбів,
Перелісків, полів, ланів.
Він кожну річку колював,
І всі ярки обцілював.

Грайливо пестились стежинки,
Земля стогнала, наче жінка.
Він Землю поливав водою,
Не будь-якою – дощовою!
Вона вбирала в себе воду,
Якби хто бачив її вроду!
Така розкішна і духмяна,
Земля від Грому наче п'яна.

Земля на ранок народила,
Таку красу, такеє диво!..
А Грім з небес все милувався,
На власне диво дивувався!

Пензлі різнобарв

За зорепадом зірваних надій

За зорепадом зірваних надій
Одвічними вітрами йде безсоння.
Душа не спить, не вгомонитись їй,
Не розірвати їй ночі бездоння.

Не втримаю того, що промине,
Крупинок назбираю тихий спокій.
Крильми своїми, день, врятуй мене!
Між нами ніч уже за кілька кроків!

Для тихомир'я тисяча причин,
Дай, Боже, мені сили, щоб не впасти.
Хай на губах гірчить любов-полин,
Моя вона! Її не можна вкрати!

Світлана Мулюкова

Любов жива...

Твоє ім'я сплигло у молитвах,
Крізь спогади летять розлуки хмари.
Журба чи блиск у лагідних очах,
Любов жива, чи може то примара?..

Моя любов, як янгол у душі,
Як білий птах надії і терпіння.
Загоює всі рани і жалі,
Змиваючи з глибин душі каміння.

Бринить росою мій до тебе шлях,
Плутає десь доріжками барвінку.
Я зрозуміла жаль в твоїх очах,
Запізно вже, ти іншу взяв за жінку.

Навіщо я розпалюю багаття?
Палає наша ніч і кожен час...
Вдягну самотність, як весільне плаття,
І стриманість свою замість прикрас!

Пензлі різнобарв

Перегортаю сторінки життя

Не повернути вилинялих снів,
Як ледве чутну пісню сповідання.
Зростила у любові двох синів,
Святиться в молитвах моє кохання.

Перегортаю сторінки життя,
Моя любов до нього не затвердла.
Нема жалю, немає каяття,
До мене доля завжди милосердна.

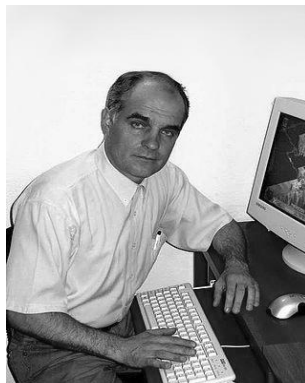
Як сяйва золотого течія,
Летять роки допоки не спочину.
Лунає ритм мого серцебиття,
У суєті, якій немає спини.

Десь на світанку тане ночі тінь,
Чи я така щаслива, чи здається?
Моя любове, серце не покинь,
Воно палає, бо йому не йметься!

**ВОЛОДИМИР
ПОНОМАРЕНКО**

Ненароком

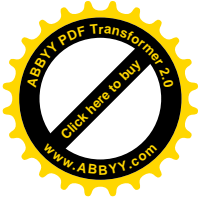
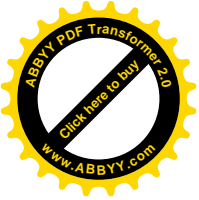
Ненароком

На вухо сніговій шепоче мантри,
А на вікні мороз малює руни.
Мої думки повіялись у мандри,
А у моїй душі порвалися струни,

І не звучить мелодія кохання,
І до людей загублена довіра,
І сивина на скронях сніжно-рання,
І я не хочу розбудити звіра,

Що десь у нетрях пам'яті блукає
І дивиться голодним хижим оком.
Забуду все, бо пам'яті немає...
Лиш, може, через роки, ненароком

Згадаю я тебе, моє кохання,
Незлим і тихим, дуже ніжним словом...
...А сивина сніжить у скроні рання...
А може, я знайду кохання знову?..

Спасибі, матінко, тобі!

Старенька ліса похилилась,
Несила часу їй терпіть
Старенька мати заморилась,
Лягла тихесенько та й спить.

А я на матінку дивлюся
(Уже і в мене сивина) –
Колись і я так заморюся...
Яка ж то сплачена ціна

За те, щоб вивести у люди
Дітей – і сина, і доньку!
Встигала, мамо, ти усюди,
А що ти мала на віку?

Роботи віз з рання до ночі,
На відпочинок – тільки сон,
Коли уже не бачать очі,
Лиш серце б'ється в унісон...

Зазнала злиднів ти і зради,
І все життя у боротьбі.
Життя жила дітей заради.
Спасибі, матінко, тобі!

Володимир Пономаренко

Останній сонет Цурена

Як лист зів'ялий падає на душу,
Коли у скроні стукає зима,
Зів'яв і я. Тепер іти я мушу
В далекий край, де обрію нема.

Натужно вітер свище у вітрилах,
Сім футів від безодні відділя.
Мій корабель ніщо спинить не в силах,
Забута, Арканар, твоя земля.

Штурвал чийсь тримають міцно руки,
А я шукаю істину в вині.
Нехай мої недовгі будуть муки,
Коли кінець життя знайду на дні.

Я істину пізнав лиш за порогом.
Румато – чи не важко бути Богом?..

Люблю свої вірші

Люблю свої вірші на рідній мові.
Вони цвітуть, як той рожевий сад.
В них мамині забуті колискові,
Веснянки і пісні на різний лад.

У них і сивина у скронях рання,
І шепіт трав – казкова ворожба,
У них – моє омріяне кохання,
В них радість є, та є в них і журба.
Слова віршів – п'янки травневі квіти,
І довгий-довгий шлях до небуття.
Мої вірші – мої дорослі діти.
В них щира правда, в них – моє життя...

Мої вірші

Мої вірші – мого кохання сповідь,
Прочитані, пожовклі сторінки.
Несе у забуття весняна повідь
Краплини повноводної ріки.

Мої вірші – вони мені наснились
В моїм казковім різнобарвнім сні.
Вони прийшли, неначе божа милість,
Як подарунок грішному мені.

Мої вірші – моїх гріхів спокута.
А не відпустять – та і хай їм грець!
Не знаю, ще коли розквітне рута
На згарищі пожежі двох сердець.

Мої вірші – замріяні дороги
У майбуття, де обрію нема.
Поки іще іти спроможні ноги,
Я буду йти, нехай і задарма.

Мої вірші – коли я їх читаю,
Розпалюю загаслі почуття,
І кожен раз надію я плекаю –
Повернеться кохання з небуття...

Горить, палає ніч...

Запалює на небі місяць свічі
І полохливо п'є росу з долонь,
І так грайливо дивиться у вічі –
Розпалює в моїй душі вогонь.

Горить, палає ніч Чумацьким Шляхом,
Немов по небу хтось розсипав жар.
Поволі вітер дме, пливуть на захід
Вітрильники сріблясто-білих хмар.

Рожевий ранок хмари розфарбує
У колір малъв, що сплять в моїм саду.
Повірю, що моє життя не всує,
І за коханням зоряним піду.

Залишу дім, світанком вийду в літо
І загублюсь замріяно в полях.
Мені одна яскрава зірка світить.
До неї безнадійно довгий шлях...

Володимир Пономаренко

Задовбали...

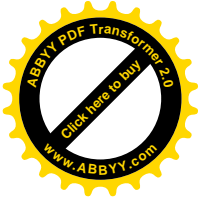
Задовбали комуністи,
Демократи й поготів.
Дома нічого поїсти,
Холодильник опустів.

БЮТ і панночка з косою
Відняли яйце й сальце.
Горітчаною росою
Не кропив давно лице.

А іще соціалісти,
Регіони допекли
Так, що... боляче присісти,
Та й сидіть нема коли.

Треба добре працювати,
Щоб купити буханця.
Не впізнає рідна мати,
Так змінився я з лиця.

Їх любить – з якого дива?
Депутатів не люблю.
Краще вип'ю діжку пива –
Може, пам'ять загублю...

Намалюю минуле на білім ромашковім полі,
Кину погляд востаннє на те, що відквітло, здаля.
Гладдю вищу росяну стежку загубленій долі,
Може, прийме з прощєнням
забута батьківська земля?

Зимове

Як дивно – вже зима настала,
І грудень на календарі,
Але земля не в колір сала –
Так сиро, сіро у дворі.

Ще не літають білі мухи,
Не спить земля казковим сном,
Та хижий голос завірюхи
Уже чатує за вікном.

Ось-ось завиють сніговії,
В душі замети намете,
І сльози інеєм на вії...
Згадаю згаяне... Не те...

А я і досі марю літом,
Хоч там кохання відцвіло.
Похмурим ранком за одвітом
Піду у поле за село...

Моя сумна зимова казка
Про те, що не зі мною ти,
Та я прошу тебе – будь ласка –
На волю серце відпусти.

Бодай воно замерзне в полі –
Колись відтане по весні,
Та зараз гіршої неволі
Тобі не треба... і мені...

Пензлі різнобарв

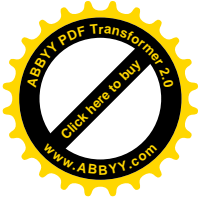
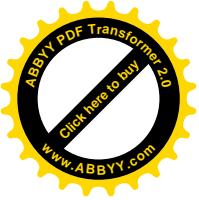

Світає...

Світає... Край неба палав у якогось поета,
А в мене зоря догорає, як спалена доля.
На волю душа не злетить крізь колючі тенета,
Та й досі не знаю, чи ж так безнадійна неволя?

Я крила розправляю, нехай в них поламане пір'я,
Я крок цей зроблю і злечу до бездонного неба!
Найбільший мій гріх – це у себе, слабкого, невір'я –
Якщо розіб'юсь, я прошу вас – жаліти не треба!

Колись так до сонця Ікар захотів долетіти,
Та сонце спалило його дерзновеннії крила...
...Я вилечу в ніч, зорі крила не зможуть спалити –
В якому сузір'ї мене ти чекатимеш, мила?..

**ЛАНА
ВИНОГРАДОВА**

Мій коханий сеньйоре!

Ти у Бога мене просив...

Ти у Бога мене просив
І у долі мене вимагав,
І коли бракувало сил,
Ти мене все одно чекав...

Я до тебе нарешті прийшла,
Лиш затрималася в дорозі,
Півжиття цей долала шлях,
Ось і я... на твоєму порозі...

Пензлі різнобарв

Кохання ніжне, босе...

моє кохання стоголосе,
довговолосе, ніжне, босе,
обождує ранкові роси,
й чесати на світанку коси...
і мріяти про те, як красень,
коханням зв'язаний, мов в'язень,
і ним наповнений по вінця,
дарує ніжність, як гостинці,
і заглядає в карі очі
(якими марить він щоночі),
І обіцяє його погляд
Завжди і всюди бути поряд...

Лана Виноградова

Ти – мій дорогоцінний діамант

Ти – мій дорогоцінний діамант,
Саме життя тебе для мене шліфувало,
Ти став таким собі лиш завдяки,
Й життєвим труднощам, яких було немало...
Ти – той, кому дісталось від життя,
Кому доволі завдавали болю,
Минуле ти відправив в забуття,
Теперішнє тримаєш під контролем...
В тобі багато сумнівів, тривоги,
Та маєш щедре й дуже щире серце,
Що буде далі, знає тільки Бог,
Й душа твоя прозора, наче скельце...
Тобі я дивувалась вже не раз,
У тебе – розум, ніжність є, і сила
І ти бува хворієш від образ,
А від кохання – виростають крила...
Ти мій багатогранний діамант,
І додає тобі життя все нові грані,
Ти – мій дорогоцінний скарб, мій grant*
А я твоя кохана, ніжна пані...

*grant – з англ. дарунок, дар

Пензлі різнобарв

Тобі, my darling...

Ти – мій коханий, моя пристрасть, мій дарунок,
Як виявилось, доля теж не скнара,
Якщо мені тебе подарувала,
Ти – мій солодкий і жаданий поцілунок...

Ти – мій найкращий сон, моє безсоння,
Мій смуток, моя радість, моя сила,
Без тебе я хворію, я безсила,
Про тебе пам'ятаю і спросоння...

Ти – полонений мій і мій суддя,
Моє життя з тобою – вірш, не проза,
Без тебе я втрачаю зовсім розум,
Ти – моя доля, настрій мій, моє життя...

Лана Виноградова

Мій коханий сеньйоре...

Мій коханий сеньйоре,
Ваші очі, як зорі,
Що палають коханням,
Викликають бажання
Вам на груди упасти
І в обіймах пропасти...
Мій коханий сеньйоре,
Ваші очі – безодня,
Що, як кара господня,
І дають й відбирають,
І рятують, й карають...
Мій коханий сеньйоре,
Ваше серце, як море,
Що вирує й тривожить,
Поможи мені, Боже,
Королівські дай шати,
Щоб коханою стати
Тим коханим сеньйором,
Чий очі, як зорі,
Чий серце, як море,
Я, здається, ним хвора...

ОЛЬГА УГНІВЕНКО

Для чого живемо...

Не жалій любові...

I.
Завжди дивували паростки життя –
Чи то ніжна квітка, чи моє дитя.
І що більш любові подаруєш їм,
Радістю і щастям ти наповниш дім.

II.
Так живе Природа – тільки для добра.
І мене навчила бачити вона
Землю цю прекрасну, мріяти, любити,
Відчувати серцем і у щасті жити.

Приспів:
Не жалій любові і свого тепла,
Хай вона пролітється мов із джерела.
Спрагу утамує не одна душа,
Хай любов панує на Землі одна.

III.
Озирнись навколо і в красу поринь,
Матінка Природа – краща із майстринь.
Вся краса від Бога, ліпшої нема,
Бо добром засіє, а любов – жнива.

Приспів

Ольга Угнівенко

Для чого живемо...

I.

Для чого живем на прекрасній Землі!
Для того, щоб вірно і щиро любити.
Призначення це заповів нам Господь –
І тільки любов'ю ми маємо жити.

II.

Творіть на Землі Ви любові добро,
Сторицею Вам хай воно повернеться.
Господь наділив щирим серцем того,
Про кого майбутнє відлунням озветься.

Приспів:

Любов до святині, Любов до родини,
Любов до дитини, зернини в ріллі,
До шепоту трав на лугах Батьківщини,
Любов до людей – це життя на Землі.

III.

Вам щастя, здоров'я і миру, й добра
Навіки сердечно і щиро бажаю.
Живіть у любові, бо лише Вона
До нових вершин у житті надихає.

Приспів:

У ріднім краю, а чи то на чужині,
Шляхи прикрашайте ділами своїми.
І навіть, якщо це були тільки Ви –
Добра на Землі стане більше від нині.
Любов до святині, Любов до родини,
Любов до дитини, зернини в ріллі,
До шепоту трав на лугах Батьківщини,
Любов до людей – це життя на Землі.

Пензлі різнобарв

Надія...

Чи то ім'я, чи почуття,
А чи думок грайлива мрія?
Та все ж вона одна єдина
Трима на світі нас. Надія...

Ольга Угнівенко

Кохання

Це прийде, як весна – незалежно від тебе.
І бажане, воно несподіване, нове.

Як маленький потік, що від талої криги
Все стрімкіше біжить, набираючи сили.

Неземне почуття, хоч земної природи,
Бо злітає душа і народжує оди.

Повертаюсь на Землю, окрилена словом.
Помічаю лиш Рай, сотворений Богом.

Бажай

Ти бажай любові – і вона прийде.
Зникнуть перешкоди, якщо мрія є.
Серцем відгукнися долі ти своїй
І життя в любові подаруй ти їй.

Приспів:

Бажай – і мрії збудуться твої.
Бажай – весняні ранки назавжди.
Бажай – непереможна сила ця
Відкриє тобі Всесвіт і серця.

Ти бажаєш казки – і вона прийде,
І тобі розкаже, що у світі є.
А життя мов казка стане відтоді,
Як полюбиш серцем, щиро, від душі.

Приспів:

Бажай – і мрії збудуться твої.
Бажай – весняні ранки назавжди.
Бажай – непереможна сила ця
Відкриє тобі Всесвіт і серця.

Ти бажаєш щастя – і воно прийде,
Якщо подаруєш все, що в тебе є.
Бо найбільше щастя – дарувати всім
І любов, і радість, і гостинний дім.

Приспів:

Бажай – і мрії збудуться твої.
Бажай – весняні ранки назавжди.
Бажай – непереможна сила ця
Відкриє тобі Всесвіт і серця.

Ольга Угнівенко

Любов – це життя

Щось казкове в тім є, як приходить любов:
Несподівано знов зачаровує погляд,
Огортає тебе милим серцю теплом,
Грає в думках твоїх, затамовує подих.

І закохана ти мов летиш в небеса,
Не зважаєш на настрій і примхи природи.
До кохання летиш, бо у серці весна
Розбудила любові джерельнії води.

Приспів:

Любов – це щастя, ти можеш любить.
Відроди у душі це святе почуття,
Пронеси крізь літа, бо любов – це не мить,
Пронеси крізь літа, бо любов – це життя.

Якщо мрієш прожити у щасті весь вік,
Своє серце до краю наповни любов'ю.
І зупиниться років нестримний потік,
І, піднесена, глянеш на світ по-новому.

Приспів:

Любов – це щастя, ти можеш любить.
Відроди у душі це святе почуття,
Пронеси крізь літа, бо любов – це не мить,
Пронеси крізь літа, бо любов – це життя.

Лети моя пісня...

I.
Земля – неповторна, красива Планета,
Багата вона розмаїттям життя:
Від дива краплини до дива людини
Майстерно поєднує в лоні буття.

II.
Як безліч зірок так і безліч народів
Природа створила їх для торжества
Найвищих енергій – Добра і Любові,
Покликаних нею на варту ества.

Приспів:

Лети, моя пісня, мов сяйво зірок,
Рікою любові в серцях розливайся
І квіткою миру в пісенний вінок,
Народи братаючи, стрімко влітайся.

III.
Своїм незабутнім, густим колоритом
Хай кожен народ на Землі процвіта,
Шанує минуле, не втратить майбутнє
І дерево зростить любові й добра.

Приспів:

Лети, моя пісня, мов сяйво зірок,
Рікою любові в серцях розливайся
І квіткою миру в пісенний вінок,
Народи братаючи, стрімко влітайся.

Ольга Угнівенко

Тільки з тобою...

дуєт

I.

Я мовою серця звертаюсь до тебе,
Дивлюся в замріяні очі твої,
А в них – таємниця незвідана вабить,
Про тебе єдину всі думи мої.

II.

Та дивная сила – то сила любові,
Що в серці моїм, як багаття, горить.
А наше кохання – то мовлення долі,
Зворушлива зустрічі поглядів мить.

Приспів:

Я тільки з тобою бажаю творити
Життя неповторне, мов храм возвести.
Я тільки з тобою бажаю радіти
І щастя навіки з тобою знайти.

III.

Омріяні далі шляхи відкривають,
А сила любові нам крила дає.
Примножуйте віру, плекайте надію –
Прекрасне майбутнє у кожного є.

Приспів:

Я тільки з тобою бажаю творити
Життя неповторне, мов храм возвести.
Я тільки з тобою бажаю радіти
І щастя навіки з тобою знайти.

Ода життю

Сотворіння, світанок, і ранок настав,
Весняний і свіжий від подиху трав.

Народження світу приходить з весною,
Живе все вона надихає любов'ю.

Співає в душі твоїй кожна струна,
І ти непомітно стаєш молода.

А трави і квіти, умиті росою,
Малюють картини веселкові знову.

І грає сопілками кожна струна –
Це літо прийшло – не тримай почуття.

Ці барви для тебе – палітра життя.
Від тебе залежить картина буття.

Іди до людей, не тримаючи зла,
Високою буде вершина твоя.

І золотом осінь врожайна проллється,
Любов нескінчення сповна повернеться.

Ольга Угнівенко

Барвиста, цікава, чуттева, стрімка,
Така неповторна осіння пора.

І раптом затихла, завмерла природа,
Неначе згоріла осіння врода.

А білі мережива творить зима,
І досвіт і мудрість влітає вона.

На мить зачарована, мариш весною,
Та ранком весняним пробудишся знову.

І ранки весняні повторяться знову.

Українцям

«З жиру бісимось», рідненькі,
Бо приходить все легенько –
І земля врожай дає,
І скарби у надрах є,

І ростуть талановиті
Рідкісно-розумні діти.
І природа надиха
На безпечне майбуття.

То чому, такі багаті,
Не живем у благодаті?
Що ми робимо не так?
Може, ми не знаєм як?

Дивно – тільки від'їджаєм
За кордон на пе-ем-же –
Все і всіх там поважаєм,
Ніби яйця Фаберже.

Та на рідній Україні
Не зважаєм на закон,
Бо живем в країні «вільній»
І спокійний маєм сон.

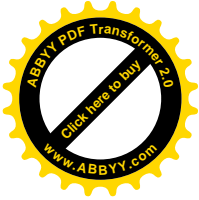
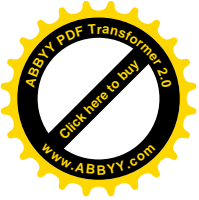
Ольга Угнівенко

Кожна тітка на базарі,
Чи п'янений дядько в барі
У політиці – мастак –
Знають краще Президента,
Що робити, де і як.

Красномовно, влучно може
Словом володіти всяк,
Чути іншого не хоче,
Ось тому живемо так...

В спілкуванні поважайте
Співрозмовника завжди.
Людям більше довіряйте,
Побажайте як собі,

Порадійте за сусіда,
Слово лагідне скажіть.
Буде в нас на краще зміна –
В серці лиш любов несіть!

Білі мережива

На Білому світі
У білому світлі
Черпаю усі кольори.
Я білою ниткою
Вишию квіткою
На білім тонкім полотні
Мереживо ніжне,
Мов поле засніжене,
Стежинами схожене скрізь.
Бо чистії помисли –
Білим по білому –
Вишукана дивовиж.

На нім намалюю
Я білими фарбами
Душі невимовну красу –
Пелюстки латаття,
Мов білії плаття,
Кружляють в весільнім танку.

Незаймана думка
В тім білім мереживі,
Мов біла голубка летить
Між білими хмарами,
Вітром підхоплена,
Щастя шукаючи мить.

На тім полотні,
Зачарована фарбами,
Малюю ранкову росу,
Промінчиком сонця
Крізь білий серпанок
Малюю я долю свою.

**ОЛЕГ
МАКСИМЕНКО**

Щодо ревнощів

Щодо ревнощів

Пробач, моя ревнива панно,
Шальної пристрасті вогонь,
Годину без твого кохання,
Обійми не твоїх долонь,

За раптом вимкнуту мобілку,
Під парком кинуте авто,
За несподівану зупинку,
П'янку, жагучу, мов вино,

За монохромний спогад-плівку,
За цю безмежність і блакить,
Тендітно-витончену гілку,
Хрусткої тиші дивну мить,

Пензлі різнобарв

На мокро-чорному асфальті
Таку плямисту жовтизну
Кленового листка, ч'ї пальці
Малюють фреску мовчазну.

В палітрі – охра, камідь неба,
Весняний колір моїх мрій.
Я відчуваю – мабуть, треба
Назавжди залишатись в ній.

Журба за небокрай відносить
Плин часу, як і павутинь.
Як дивно – закохатись в осінь,
Чуттів сягнувши височінь.

Незграбно як – змішавши світло й тінь,
Так по-юнацьки закохатись в осінь...

**ВАЛЕНТИНА
ЧАЙКОВСЬКА**

**Торкаюсь розлуки
руками**

До нестями

Царство марень в жоржинових шатах
Так подібне чомусь на Хрещатик...
В снах ввижаються київські ночі,
Де Дніпро життєдайно плюскоче.

Розчиняються в нім всі печалі,
І нагая душа на причалі
Знову повниться світлом кохання,
І блукає по місту до рання.

Зазирає каштанам у вічі,
Боже любий! Чи є ще десь свічі,
Що палають такими вогнями?
І щемить щось в душі до нестями...

Пензлі різнобарв

Світанок

Рожевий фламінго крильми зафарбовує обрій,
В повільнім таночку прощається з тишею ночі –
Лиш сонно примружила трішки здивовані очі,
А перша пташина так радісно пісню цвіркоче.

І світ прокидається навстріч ясному Ярилу,
Сміється, радіє, ширяє душа в піднебесся,
Розвіялась ніченька, скупана в сонячнім плесі –
Безмовна, тремка... і світанку вклонилася з честю.

Валентина Чайковська

Півник

В небесний тон закутана цнотливість,
Прикрили погляд ледь лаптунки вій –
І тиха музика у нім, і милість,
І гречних дум розгорнутий сувій.

Чи суть веселки хтось опише словом?
І жрець із Криту, й мудрий Гіппократ,
Німіли геть, торкнувшись квітки зором –
Чуття людські зміряє не карат.

Весняний півник... часом звуть ірисом,
В нім бачить Світло і мале дитя.
Впаду росою серця перед хистом
Найліпшого у Всесвіті Митця!

Всміхалась щирості веселка

В тім в давнім краї, названім "Міжріччя",
Там де жили шумери і аккадці,
Хтось крив недобре в плеск гучних овацій,
Вдягнувши маску-усміх на обличчя?

Куди мандруєш, загубивши пісню,
Ту, що співав вівчар своїй отарі?
Над Тигром плакали від жалю хмари,
Змівши сиву суть в любов первісну.

Всміхалась щирості веселка в небі,
Ширяли в висі стрижі месопотамські...
Здається, світ біднішим став без ласки,
Слова без серця – грюк в пустому цебрі.

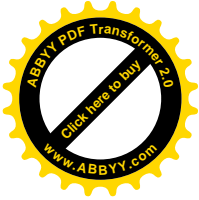
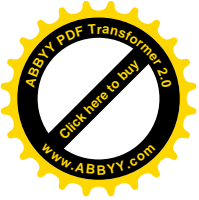
Валентина Чайковська

Торкаюсь розлуки думками

Слова, наче подих ранкової миті,
І пестять, і щирістю в серці бринять,
Мов розкіш волошок у спілому житті –
Від чого ж сльозини на віях блищать?

Блукає по думках непрошений смуток,
Неначе весняний легкий вітерець
По дивній блакиті очей-незабудок,
Які промовляють коханням сердець.

Торкаюсь розлуки думками зі страхом.
Мовчи, мій коханий. Як серце тремтить...
Мов ясеня листя стривожене птахом,
Що в вирій із рідного краю летить.

ВІРА КУХАРУК

**Притишена
годинників хода**

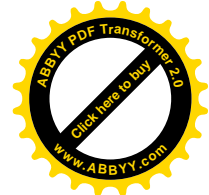
Осінній протяг душу студить

Осінній протяг душу студить,
Лише весна її розбудить.
Ти знову плачеш без причини...
Це сльози чи дощу краплини?

Гойдає вітер світ над нами,
А хвилі бавляться човнами.
Промінчик, мов струна шовкова,
Звучить вечірня колискова...

Нас пізня осінь приголубить.
Гадаю: любить чи не любить?
Почую кроки – завмираю.
Моя любове, світлий раю!

Віра Кухарук

У душу забралася туга осіння

У душу забралася туга осіння,
Дивися, вже неба займається схід.
Листочків дубових тонке голосіння...
В примерзлій травичці видніється слід.

Хрести пропливають у небі над нами...
Чатуєш один... виглядаєш святих.
Додому стежки поросли бур'янами,
Прожив... і нічого зробити не встиг.

Пензлі різнобарв

Молодик-місяць висне над селом

Молодик-місяць висне над селом,
Морозний вечір... зорі хоч збирай!
Човни у кризі... вдар у дно веслом.
Дзвінка луна плывтиме через край.

А десь внизу під кригою вода,
Та чорна, наче ворона крило.
Притишена годинників хода...
Пророки сплять... і мирно спить село.

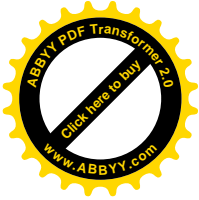
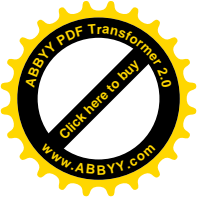

Віра Кухарук

На твоїх грудях хрест, мов оберіг

На твоїх грудях хрест, мов оберіг,
Що вбереже від зла, лихої долі.
З яких, коханий, виглядять доріг?
Про що шепочуть край шляху тополі?
Без тебе залишилася одна
І почуваюсь, любий, сиротою.
Де та бентежна чарівна весна,
Що ниткою крізь серце золотою?

Тебе зустріла... вже років без ліку

Тебе зустріла... вже років без ліку...
Ти сивий став і зморшками чоло.
Назустріч простягнув незграбно руку...
Невже кохав? Минулось, що було...

Мені волосся вітер розвіває,
Побляклі очі, брови відцвіли.
Та сивини в волоссі ще немає.
Ми спогади крізь роки пронесли...

Чудовий вечір над величним Бугом,
І зорі, мов свічада угорі.
Крилом нічним вечірня вкрила туга
Верхівки потемнілих яворів.

Невже кохав? Скупі сльози скотилась...
Кохання спогад у твоїх очах.
Моя рука в твоїй руці вмістилась.
“Люблю” ... – завмерло тихе на вустах.

Віра Кухарук

Споришем стелилася дорога

Споришем стелилася дорога
В рідний край, у батьківське село.
Усміхались мальви край порога
Різнобарв'ям все навкруг цвіло.

Джерело співало на гуральні,
І вода іскрилась, мов кришталь.
Співи у гаю птахів вітальні
Гріли душу... Стало раптом жаль

Спогадів дитячих, що зітерлись,
Юності, неначе вишні цвіт.
Відцвіла і відболіла в серці.
Першого кохання гіркий плід.

Все було, немов дарунок долі,
І не відірватись від землі.
Знову бачу: жайвір в чистім полі
Спогади збирає по ріллі.

Кохай мене

Кохай мене, милий, кохай!
Неначе троянду красиву,
Весняно-негадану зливу.
Мене лиш єдину кохай!

Кохай, моє щастя, кохай!
Я жінка прекрасно-збаблива,
Веселка сліпуче-красива,
Я – сонячний твій водограй!

Кохай мене, любий, кохай!
Я жити без тебе не в змозі!
Я – сивий ковил при дорозі,
Що іншим кричить: “Не займай!”

Кохай, моя зоре, кохай!
Зірчасте накинй покривало,
Щоб інші мене не шукали.
В чарівну сопілку заграй!

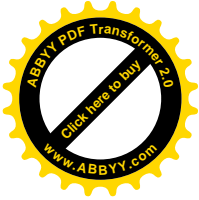
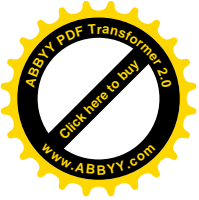

Віра Кухарук

Кохай, місяць ясний, кохай!
Я – зірка блукаюча в небі,
Мені світ не милий без тебе.
Лиш вірність мені зберігай!

Кохай, мій єдиний, кохай!
Я – срібно-зірчастий серпанок,
П'яний після ночі світанок,
Пізнаєш, а що таке рай?!

Кохай, моє серце, кохай!
Сліпуче-чарівна Жар-птиця...
Насправді це я, чи все сниться?
Ти серденька мого не край...

Повернення сина

Повернувся сивочолий дідусь у село,
Те село, що колись в нім зростав.
Все, що в пам'яті мав, бур'яном поросло –
В полі стежка, джерела і став.

Вже у вічність матуся давно відійшла...
В путь останній провести не зміг.
І засохла береза, в дворі що росла...
А в хатині зогнив і поріг.

Сліпо дивиться хата старенька у світ,
Дощ її аж до глини обмив.
Промайнула вервечка сполоханих літ...
Сину, сину, що ж ти наробив?

Сивочолий дідусь на колінах укляк,
Із очей сльози гіркі лились.
Залишився один, мов скалічений птах,
Як матуся старенька колись...

Віра Кухарук

Прадавні фото

Дивлюся на прадідів вицвілі фото,
У кутиках вуст – ледь печальна гіркота.
Праворуч – прабабці квітчаста хустина.
Матуся сміється – щаслива дитина!

Рясна і картата на бабці спідниця,
Вона тут заміжня, і ще не вдовиця.
Ліворуч – дідусь в вишиванці святковій.
Радіє червоній зорі світанковій.

Позаду – білесенька гарна хатина,
У сад яблуневий вузьенька стежина,
Ще смуток серпневий, небес ясна просинь...
І прадід розстріляний дивиться в осінь.

**ОКСАНА
УСОВА-БОЙКО**

Перехрестя

Додому

Коли безнадія мене обіймає,
Коли не всміхаюся сонцю рудому,
Мій біль білий прапор у небо здіймає.
Ні! Я не втікаю!

Я їду додому...

Туди, де дитинство своє я лишила,
Де мрію мою не душили судоми,
Де я ще не вміла, тому й не грішила.
Мій шлях пролягає.

Я їду додому...

На землю, уславлену скіфів царями.
Від шуму, суєт, від безглуздя Содому,
Сімсот кілометрів стають лікарями
У ночі безсонній.

Я їду додому...

І знову я вірю, що буду щаслива,
Що буду всміхатися сонцю рудому.
Розійдуться хмари. Закінчиться злива.
Не плач, моє серце!

Я їду додому!

Оксана Усова-Бойко

Влада шапіто

Шановні пані та панове!
Країну нудить вже від вас,
Коли з телеефіру знову
Ви так піклуєтесь про нас.
Піар ваш різнокольоровий
Усе навколо загатив.
А що народові від того?
Від ваших мрячних перспектив
Нам ані світло ані темно.
„А ти! А я!” Мов дітлахи
Ллють звинувачення зі сцени
Один на одного. Гріхи
Навряд чи паничів турбують,
Але до храму на свята,
Всією зграєю крокують,
Публічно просять у Христа
За рідну неньку Україну,
За вихід з кризи і за нас.
Кричать з трибун: „Врятуй країну!
Проголосуй! Настав наш час!”
В багнюці борсаються жваво,
Вигукуючи хто є хто.
Біда! Біда тобі, Державо!
При владі знову шапіто...

Перехрестя

Перехожі проходять повз мене, крізь мене.
Я стою на перехресті, задивляюся в очі.
Я дивлюся у них, я для них безіменна,
До чужих таємниць і думок охоча.

Ось іде дівча, усміхається світу.
У блакитних очах безтурботні мрії.
Лиш для неї, здається, сонце світить.
То кохання найперше серце гріє.

А по той бік дороги самотні кроки.
Там старенька сльози змахнула тихо.
Вже не бачила сина чотири роки.
І не пише рік... От таке ось лихо.

Ледь не збило із ніг хлоп'я стареньку:
"Ой, пробачте, бабусю, я не навмисне.
У м'яча загрався, а дома ненька
Буде лаяти знову, що запізнився."

Посміхнулася бабуса: "Біжи до мами..."
А в очах промайнуло давніше літо,
Коли син малий поспішав так само.
Теж боявся спізнитись. Тепер не їде...

А назустріч мені, наче хмара чорна.
У очах презлих диявол регоче.
Щось лихе ця людина зробила вчора.
Він розкався? Ні? Я й знати не хочу!

А у цього, з квітами, погляд сяє.
Відчуває себе щасливим героєм.
До дружини коханої він поспішає,
Що сказала вранці: "Нас буде троє..."

Оксана Усова-Бойко

Коханий мій, у чім моя провина?!

*Навіяно поезією М. Цвітаєвої
"Вчора ещё в глаза глядел"*

Як хочу я злетіти до небес...
Покинути земне хоча б на днину...
Любов – то крила? Ні... Любов – то хрест.
Коханий мій, у чім моя провина?!

За ранком день...за сутінками ніч...
Зігрітись як, коли у серці зимно.
Знесилено питаю: "В чому річ?"
Коханий мій, у чім моя провина?!

Холодний морок поміж нас стає.
У нім моя любов ось-ось загине,
Їй незбагнене жити не дає –
Коханий мій, у чім моя провина?!

Ти знов говориш: "Це в останній раз..."
Ти віриш, що тебе я не покину.
Кричить душа у відчаї образ.
Коханий мій, у чім моя провина?!

Сумний сьогодні жайворонка спів

Сумний сьогодні жайворонка спів.
Стежиною загубленою, полем
Іде старенька... Кошик у руці,
Дівча мале крокує поруч. Болем
Скорботи виривається сльоза.
Зітхає бабця і стиска міцніше
Долоньку: "Дай їй, Господи, не знать,
Як голосно кричати може тиша".
У спогадах живуть страшні часи:
Пусті хати, мерці окрай дороги
І тиша... в ній пташиних голосів
Не чути... Тиша (!) з присмаком тривоги.

Селянське кладовище. Край воріт
Бабуся зупинилася. Дістала
Хустину білу. Долі, у траві
Її коло паркану розіслала...
Поклала зверху паску, крашанки,
Цукерок жменьку і перехрестилась.
Сльозу змахнула, знову ті роки
Згадавши: де ж була ти, божа милість?!
Здивовано запитує мала:
"Кому це? Тут могил немає навіть..."
"Від голоду померлим... І дарма,
що тут нема хрестів, коли є пам'ять".

Оксана Усова-Бойко

Ти ще маленька, трохи підрости
І розповім усе, що пам'ятаю.
Або тобі писатиму листи,
Бо вже й мені недовго... дожила я
До щастя миру й хліба на столі,
До спокою, до усмішки твоєї...
Але і досі бачу уві сні
Жахи дитинства. Осені тієї
Прийшов татусь, раніше ніж завжди,
Похмурий і розгублений. До мами
Він довго щось ледь чутно шепотів.
А потім мама плакала... Хатами
Ішла біда. Ночами з ліхтарем
Вдиралися бригади активістів
В життя людей. Такого і з царем
Не знали страху, як за комуністів.
Червона сарана поїла все.
Окраєць хліба видаючи з долоньок
Дитячих. Не здригалося лице
В катів проклятих, не боліли скроні,
Не гризла совість чорної душі –
Диявол там знайшов собі домівку
І все людське у них він задушив.
Заламуючи руки, на долівку
Навколішки впадали матері,
Коли з колиски витягаючи дитину,
Останні крихти вигрібали упирі,
Приховані від них на чорну днину.
Виносили із хати геть усі
Плоди і зерна, ковдри, одяг, посуд...
Продзаготівля сіяла мерців,
Записуючи їх у жертви посух.

Пензлі різнобарв

ОЛЕГ НІКОФ

Герменевтика

Гармонія

Дзвін розбитого кришталю
Всього лише початок
Повернення
Плавленого піску
До гармонії
Справедливості

Олег Нікоф

Нерозуміння

Уламок граніту
Впав
На дзеркало
Самообману
І срібні шаблі
Раптом розбіглися
Від епіцентру образи
Кожна жалом
Вигостреним
З нею стикаючись
Кожна правду
Свою
Уламкову відображаючи
Ось і з тобою
Ми не встигли
Закритися
Від камінчика нерозуміння
Терпінням

Нескінченність

Батько, дочка і мати –
Вони
Милувалися пораненим
Сфінксом
І рикошет їх думок
Залишив нові рани
На тілі втомленого каменя
Тисячі років
Він не дозволяв собі
Одкровень
З безрозсудними ліліпутами
Їм залишаючи самим
Здогадатися –
Піраміда
Що впала на коліна
Однією зі своїх граней
Завжди спрямовує
Вершину свою
В нескінченність

Олег Нікоф

Вічність

Я бачив вічність
Бездомний старий
Сидів на фанерному ящику
І дивлячись
На зламаний годинник
Себе поєднував
З хвилинною стрілкою

Пензлі різнобарв

Паралелі

І паралелі
Повинні закінчитися
Зіткненням
Щоб переконати
У взаємному існуванні
Антиподи
Так інколи оживають
Зомбі
Коли катафалк тролейбуса
Раптом завмирає
В бунті штанги
Що зірвалася

Олег Нікоф

Нездійсненність

Я знаю
Вони не зірки
І вночі
Поринувши в піднебесся
Я не кваплюсь замислювати
Нездійсненні бажання
Марно намагаючись їх поєднати
З відчайдушним світінням
Уламків
Які на секунду
Себе уподібнивши
Сонцям
Прагнуть земним мрійникам
Довести
Що і вони живі...

Пензлі різнобарв

Біль

Виляючи
Маленькими хвостами
Пуголовки
Людських думок
Швидше за світло
Спрямовуються
В акваріум вічності і
Косяками карми
Передражнюють
Своє попереднє Я
Нічим питанням:
Навіщо ми намагаємося
Заирнути в майбутнє
Передбачаючи
Ще незаслужений
Біль?

Олег Нікоф

Творчість

Пальці мої
Вивели на папері
Кардіограму молитви
І дослідний лікар
Сховався в латині
Мертвих
Медичних термінів.
Я показав потім
Ті аркуші
Поранені кирилицею
Незнайомому іноземцеві
І побачив щире захоплення
Красивим візерунком.

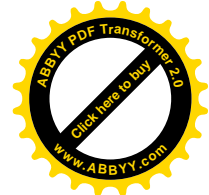
Пензлі різнобарв

Єднання

Якщо коли-небудь
Люди розучаться чути звуки
Їм буде легко
Зрозуміти один одного
Через те, що Слово –
Джерело нерозуміння –
Було спочатку
А завершенням буде
Безмовність
Єднання

Олег Нікоф

Жаль

Я не умів його любити
Моє Місто
Жовті цеглини тротуарів
На його чарівних пагорбах
Я байдуже топтав
Залишаючи на згадку про це
Лише стерті підбори
Своїх модерних черевиків

ЗМІСТ

ЮРІЙ ХОДАРЧЕНКО

Марево.....4

ЛЮБОВ КОЗИР

Осінні мелодії.....11

АНТОНІНА СПІРІДОНЧЕВА

Галерея жіночих портретів.....16

ВІРА СВИСТУН

Мереживо думок.....26

МИХАЙЛО ХІМЧЕНКО

Роздуми за кухлем пива.....37

НАДІЯ ЧОРНОМОРЕЦЬ

Доріг лабіринти, думок витинанки... ..43

АННА ВЯЗЬМІТІНОВА

Душі спіральна прямота.....53

БОГДАН ГОЛОВЧЕНКО

Непосередність здивувань.....63

ТЕТЯНА ЛЕВИЦЬКА

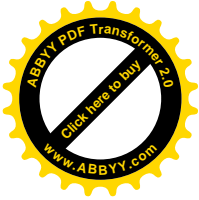
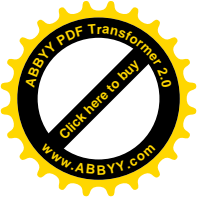
Долю пишуть небеса.....70

ІГОР СОКОЛ

Бо існує людина, як натягнута туго струна.....80

ІННА КОВАЛЬЧУК	
Зніму цілунками омріяні слова.....	90
ВІКТОРІЯ НАУМЕНКО	
Мені підказали, що завтра народиться казка... ..	95
СВІТЛАНА МУЛЮКОВА	
Сузір`я любові.....	104
ВОЛОДИМИР ПОНОМАРЕНКО	
Ненароком.....	109
ЛАНА ВІНОГРАДОВА	
Мій коханий сеньйоре!.....	119
ОЛЬГА УГНІВЕНКО	
Для чого живемо... ..	124
ОЛЕГ МАКСИМЕНКО	
Щодо ревнощів.....	137
ВАЛЕНТИНА ЧАЙКОВСЬКА	
Торкаюсь розлуки руками.....	139
ВІРА КУХАРУК	
Притишена годинників хода.....	144
ОКСАНА УСОВА-БОЙКО	
Перехрестя.....	154
ОЛЕГ НІКОФ	
Герменевтика.....	160

Літературно-художнє видання

Пензлі різнобарв

книга поезій
літературного об'єднання
«Київ ПОЕТажний»

Редактори-упорядники:

Надія Чорноморець
Антоніна Спірідончева

Верстка Кудрявцева І. О.

Формат 84 x 108 1/32. Наклад 400 прим., Зам. №
Папір 80 офсет. Друк офсетний. Гарнітура «Book Antiqua».

Видавництво ФО-П Федоров О. М.,
«Друкарський двір Олега Федорова»
Адреса: а/с 24, Київ-205, 04205, Україна,

e-mail: relaks-oleg@yandex.ru

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
серія ДК № 3668 від 14. 01. 2010 р.

Надруковано в друкарні XXXXXXXXXXXXXXXX

Адреса XXXXXXXXXXXXXXXX

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців,
виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції
серія XX № XXXX від XX. XX. XXXX р.